

πράγματα καὶ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ οἴκου, εἰς ὅ,τι κατασκευάζουν οἱ ἐργάται καὶ οἱ τεχνῖται καὶ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τοὺς τρόπους μεθ' ὧν τὰ κατασκευάζουν· εἰς ὅ,τι βλέπομεν εἰς τὴν φύσιν, κύκλω μαζ εἰς τὸν κήπον, εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰς τὰς πεδιάδας, καὶ εἰς τὰ δάση· ἰδιαίτερος ὅμως εἰς τὴν διαγωγὴν τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων. Οὕτως ἡ ψυχὴ γίνεται νοημονεστέρα, συνετωτέρα, καὶ φρονιμωτέρα.

Ἐὰν ἡ φιλομάθεια τῶν παιδίων ὀδηγηθῆ ἀπὸ τοὺς κανόνας οὓς προσέειπμεν, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ ταχύτεραν βέλει σχηματισθῆ ἡ κρίσις καὶ ἡ φρόνησις των, καὶ εὐκολώτερον βέλουν μάθει τὴν ἐξωτερικὴν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν παιδείαν τὴν ἀρμοζούσαν εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, καὶ ἀναντιφρότως βέλουν σωθῆ ὄλων τῶν ἀσθενειῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τὰς ὁποίας ἄλλως δὲν δύναται ν' ἀποφυγῶσιν.

Ο ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΣ ΔΙΑΠΛΟΥΣ.

Ἐν ἡμέρᾳ τῆς τοῦ ἔτους 1836, νέος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, εἰς ἀρχαίαν καλῆδραν καθήμενος ἐντὸς τοῦ προθαλάμου τοῦ βασιλικοῦ ἀυλαρχείου, ἐφαίνετο εἰς βαθεῖς βεβουλισμένους συλλογισμούς. Ἡ μορφή αὐτοῦ ἦτον ὡραία, καὶ εἶχε τι ἀνώτερον τοῦ κάλλους· εἶχε τὴν ἐλευστικὴν ἐκείνην χάριν ἧτις ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμπνέει συμπάθειαν. Ὁ προθαλάμος ἦν ἐρημὸς ἀνθρώπων, πλην μόνου τοῦ γέροντος θυρωροῦ, ὅστις εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου ἵσταμενος, εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸν νέον ναύτην, καὶ ἐφαίνετο ἐνδιῶν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἐπαγωγῆς καὶ συμπαιθεῖς μορφῆς τοῦ ἀξιωματικοῦ. Πλησιασας ἐπομένως αὐτὸν βραδέως, καὶ θεωρήσας αὐτὸν ἐπὶ τινα λεπτὰ σιωπηλῶς·

— Εἶπαι σύννεος, φίλτατε νέε, τῷ εἶπε τέλος. Καὶ δεικνύων τὴν καλεισμένην θύραν τοῦ δωματίου ἐν τῷ συνεδριάξει τὸ συμβούλιον τοῦ ναυαρχείου, δὲν εἶσαι, ἐπρόσθεσε, τὸ πρῶτον, οὔτε πιθανῶς τὸ τελευταῖον ναυαγίον τοῦ ἀκλινητοῦ ἐκείνου σκοπέλου. Ἀλλὰ μὴ δυσθυμῆ· ἡ ἰκανότης ὑπερσπύχει μέχρι τέλους, καὶ ἂν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μακρὰ φυσιογνωμικὴ πείρα μου, διότι πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν τὸ ἔργον μου εἶναι γὰρ βλέπω ἀνὰ πεντακοσίας μορφὰς ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ καθ' ἡμέραν, δὲν σοὶ λείπει ἡ ἰκανότης.

Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἀνέδραξεν. Ἰδὼν δὲ ἐμπρός του γέροντα λευκότεριχα, ὅστις τὸν ἐλευέρει μὲ πατρικὸν βλέμμα, ἀπ' ἐναντίας τοῦ συνήθους τοῖς Ἀγγλοῖς χαρακτῆρος, οἷτινες κλείουσι καὶ τὴν καρδίαν, καὶ τὸ στόμα, καὶ οὕτως εἰπεῖν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν των, πρὸς τὸν ξένον τὸν ἀπροκλήτως περὶ αὐτοὺς πολυπραγμονοῦντα, αὐτὸς τοσαύτην ἠσθάνθη πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ἀθύρητον ἐμπιστοσύνην, καὶ τόσον

ὀλίγον τρυφῆς καὶ δύσκολος ἦτο τὴν συμπεριφορὰν ὥστε μειδιάσας ἀπήντησε·

— Δὲν ἐναυάγησα ἐκεῖ, ὡς ὑπολαμβάνεις· ἀλλὰ δισταζῶ ἂν πρέπη γὰρ ἐκτεθῆ εἰς τὸν κίνδυνον ἄλλου πολὺ φοικτοτέρου ναυαγίου.

— Δισταζεις, φίλε μου, ἂν πρέπη γὰρ ἐκτεθῆ εἰς κίνδυνον; εἶπεν ὁ γέρον, ρίψας ἐπ' αὐτὸν νέον ἐταστικὸν βλέμμα. Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀλλ' ἠξίουςε περί τίνος κινδύνου πράκεται, γέρον; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἐγείρων τὸ ὑπὸ βαρεῖαν σκεψὶν κεκυφὸς μέτωπόν του. Πρὸ δέκα ἐτῶν ὑπηρετῶ ὡς σπραιμοφόρος, καὶ διάφορα διέτρεξα μέρη τῆς γῆς, καὶ τὰς δυνάμεις μὲν ἐξετάσας, ἠσθάνθη ὅτι οὐδὲν τῶν κερικοποιούντων τιμὴν καὶ δόξαν δὲν εἶναι αὐτῶν ἀνώτερον· ἐξετασθεῖς ἔλκθον τὸν βαθμὸν τοῦ πλοίαρχου, καὶ ἤλθον γὰρ ζητήσω παρὰ τοῦ ναυαρχείου ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, παρέχουσαν μοι ἀφορμὴν διακρίσεως, ἢ καὶ ἐκτελέσειας τῶν χρεῶν μου.

— Τὸ δὲ ναυαρχεῖον σοὶ τὴν ἡγήγη; εἶπεν ἐρωτηματικῶς ὁ γέρον.

— Παντάπασι, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος. Μόλις εἰσῆλθα εἰς τὸ δωματίον τῶν συνεδριάσεων, καὶ πρὶν ἢ ἀνοῖξω τὸ στόμα μου γὰρ ἐφοράσω τὴν αἰτησίαν μου, εἰς τῶν ναυαρχῶν ἰδίῳν με. — Ἀγαθὴ τύχη, ἀνέκραξεν Ἰδοὺ ὁ ἀνθρώπος ὅστις μὰς νέχρειαίξεται! Καὶ λαβὼν με ἐκ τῆς χειρός, ἔειπε·

— Πέραπομεν, μοὶ εἶπε, στόλον εἰς τὰς βορείους θαλάσσας· θέλεις ν' ἀπέλθης ἐπ' αὐτοῦ; — Ἡ πρῶτασις αὐτῆ με κατεβουβύθησεν εἶμαι πρὸνῆμος ἢ ἀντιμετροπῆ πρὸς πάντα ἐχθρὸν, πρὸς πάντα κίνδυνον τοῦ Ὀκεανοῦ. Ἀλλὰ μόλις ἐκλεισθῆ τὸ εἰκοστὸν ἔτη δσον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, καὶ μοὶ προτείουσι γὰρ ἕλθω, διὰ παντὸς ἰσως, τῆς ζωῆς τὸ κάλλος καὶ τὴν λαμπρότητα εἰς τὰς ἀνηλίας, ἀγόνους, πεπηγμένους ἐλείνας ἐρήμους, ὅπου κείσται κλωνίας ἢ φύτις πῶμα ἄμορφη εἰς χιόνος σάσσανον ἐγκεκαλυμμένη. Θὰ εὖρω ἐκεῖ θάνατον ἀδοξόν, ἀνώνημον, ἢ θὰ εὖρω εὐκλειαν, ἧτις διέφυγὲν ἄλλους; Τοῦτο πείθει τὸν ναῦν μου καὶ μὲ ἐμβάλλει εἰς ἀμφιβολίας δεινάς.

— Εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν θέσιν εἰς ἣν κάθησαι, εἶπεν ὁ γέρον θυρωρὸς, εἶχον ἰδῆ ἄλλοτε καθήμενον ἀξιωματικὸν ἡλιοκατῆ, καὶ φαικόμενον ὡς ἐντρυφόντα εἰς τοὺς κινδύνους. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἦτο σύννεος ὡς εἶπαι, καὶ δισταζῶν ἂν πρέπη γὰρ δευθῆ ὅ,τι τῷ ἐπρότεινον οἱ κύριοι ἐξ ἐκείνης τῆς αἰθουῆς. Τέλος μετὰ τινας ἀμφιβολίας ἠγέρθη δεχθεῖς. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἦτον ὁ ἔλσιον.

— Ἀγαθὴ τύχη, εἶπεν ὁ νέος ναυτικός. Λέχομαι καὶ ἐγώ.

Καὶ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πλοίαρχου Γεωργίου Βακ εἰς τὸν ὑπερβόρειον πλοῦν.

Ὁ νέος οὗτος ναυτικός ἦν ὁ Ροσέρτος Μακλιούρ, ὅστις μετὰ τινα ἔτη ἔλαθε τὸν ἀνώτατον στέφανον τῶν θαλασσοπλόων καὶ περιηγητῶν, ἀνακαλύψας τὴν περίπυστον ὑπερβόρειον διαδορ, τὸ παγετῶδες τοῦτο φάντασμα, τὸ ἐπὶ ὄλην ἑκατονταετηρίδα προκλητικῶς ἐπιφοιτῶν εἰς τὰ πνεύματα τῶν ναυτῶν καὶ ἐμπόρων.

Τὸ πρόβλημα ἐπρόκειτο νὰ λυθῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων 23 1]2 μοιρῶν, ἀπὸ τῶν γνωστῶν τῆς στερεᾶς παραλίων μέχρι τοῦ πόλου. Νὰ ἐρευνηθῇ ἔκτασις τῆς γῆνιν ἐπιφανείας ὑπὲρ τὰ ὀκτακισχίλια μίλια ἔχουσα μήκος, ἄβυσσος ἐτι καὶ ἄγνωστος, ἐπέκεινα τοῦ ἀρκτικοῦ κύκλου· νὰ εὐρεθῇ ἡ συναχθῆς πεπηγμένη θάλασσα, καὶ δι' αὐτῆς νὰ ὀργωθῇ ἀβλαξ ἀπὸ ὠκεανοῦ εἰς ὠκεανόν. Τέλος ὡ ἀνακαλυφθῆ ἡ ὠραία *Ποσειδωνία*, ἡ χαρίεις ἐκεῖνος τόπος, ἐν οἷς Ῥώσοι φαντάζονται ὑπάρχοντα ἐπέκεινα τοῦ ὁρίου τῶν παγετῶν, εἰς τὰ ἔσχατα πολιτικὰ πέρατα· ταῦτα ἦσαν π' ἀντικείμενα ἄτινα ἐζήπτον τὰς φαντασίας, καὶ ἐδίδον εἰς τὰς καρδίας τὰ θάρρος τὸ νὰ ῥίπτωνται ἀτρομήτως εἰς τὰς φοβεράς ἐρημίας ἐκείνας, καὶ εἰς τὴν ἄγνωστον φρίκην τῆς κατεψυγμένης ζώνης.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡ πάλμη καὶ ἡ ἐπιστήμη ὑπερεπήδησαν τὴν γραμμὴν τῶν παγετῶν, βαπτίζουσαι ἀκρωτήρια, κόλπους καὶ ὄρη, δι' ὀνομάτων ἄτινα αὐτὰ καὶ ἑαυτὰ εἰσὶν ἱστορίαὶ ἠρωϊσμοῦ καὶ ταλαιπωριῶν, ὧν οὐδὲν ἐράμιλλον παριστῶσι τὰ χρονικά τῶν ἀνθρωπίνων προόδων, καὶ ἕκαστον τῶν βημάτων τούτων ἦν κατάκτησις ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου. Νέαι θάλασσαι, νέαι γαῖαι ἀπεκαλύπτοντο εἰς ἕκαστον νέον θαλασσοπόρον, καὶ ὁ μέγας σκοπὸς ἔμενον ἀνεφάντος πάντοτε, τὸν καὶ ἕκαστος τῶν γενναίων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἠρωϊκῶς εἰς τὸν κόσμον τῶν παγετῶν βυθίζομενος, ἤλπιζεν ὑπεκύπτει ἴσως ἤθελε δρέψαι τὴν παθητὴν δάφνην τῆς ἐπιτυχίας καὶ δόξης.

Ἀλλὰ δέκα ἑκατονταετηρίδες προσέβαλον τὸ ἀνδραμόντινον ἐκεῖνο μέτωπον τῶν αἰώνιων παγετῶν, χωρὶς νὰ τὸ διαρρήξωσι καὶ ἐπὶ τετρακόσια ὅλα ἔτη ἡ διάνοια τῆς ἐξηντηνισμένης Εὐρώπης ἀνταπερατάχθη κατὰ τοῦ γίγαντος τοῦ χειμῶνος, τοῦ θροουροῦντος τὰ ἄξανα ἐκεῖνα μέρη, χάρις νὰ ἴδνηθῇ καὶ ὑπεκλύθῃ τὸ μυστήριον τοῦ· καὶ πολλοὶ τῶν ἀριστῶν καὶ γενναιοτάτων ἐν Εὐρώπῃ ἠλείφθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, καὶ διέτρεξαν τὸ τρομακτικὸν τοῦτο στάδιον, οἱ μὲν ὡς νικηταί, οἱ δὲ ὡς μάρτυρες, καὶ πολλοὶ διὰ τῶν χιονοσκεπῶν τάρων τῶν διαμετρῶσι τὰς βαθμιαίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος κατακτήσεις, μέχρις οἱ εἰς τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ εἰς τὸν πλοκαργῶν Μακλιούρ ἐναπέκειτο ἡ ἀξιοσηλῶτος δόξα νὰ νικράξωσι τὸ βριαμδευτικὸν κέρμα.

Ἀπὸ τῶν ἀπεσπῶτων ἡδὴ αἰώνων θαλασσοπόροι ἔθνη ἠγωνίσθησαν νὰ εἰσαδύσωσιν εἰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ τὰ μυστήρια, καὶ κατὰ τὴν ἐνάτην μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα ὁ Νόρσας Βίκινς ἀργύτη εἰς Ἰσλανδίαν, ὅπου λέγεται ὅτι καὶ οἱ Ἰρλανδοὶ ἐπλευσαν μετὰ ταῦτα. Μετὰ μίαν ἑκατονταετηρίδα, ἦρξεν ὁ Ἰσλανδὸς, ὁ πρῶτος ὑπερθόρειος θαλασσοπόρος, ἐξέπλευσε πρὸς δυσμὰς, ἄλλας γαῖας ζητῶν. Οἱ Σκανδιναβοὶ οὗτοι ἔφερον ἐκ τῶν ἀγρίων πλανήσεών των ἐν ἀγνώστοις θαλάσσις, διηγήματα περὶ ὑψηλῶν χιονοσκεπῶν νήσων, καὶ περὶ ἄλλων τερπνῶν καὶ ὠραίων, ὡς ὠνόμασαν *Χλόραν γῆν* (Greenland), καὶ *Αὐπέλον γῆν* (Vinland). Ἄλλ' ἡ γῆ αὕτη τῶν ἀμπέλων οὐδέποτε ἔκτοτε ἀνευρέθη, καὶ ἀνεζητήθη κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, ἀπὸ

λαθραδόρου μέχρι τῶν Ἀζόρων. Καὶ ἕτεροι θαλασσοίσι ἀλήται κατὰ τὰ ὑπερθόρεια ἐκεῖνα πλάτη, διηγοῦντο περὶ παραδόξου τινὸς ὁρίου, ὅπερ οὔτε γῆ ἦτον, οὔτε ἀῆρ, οὔτε οὐρανός, ἀλλὰ καὶ τὰ τρία ταῦτα ὁμοῦ, καὶ ἐντελῶς ἀδιάδοτον. Ἐνταῦθα, εἰς τὸν ἀγνωστον τοῦτον ὠκεανόν, ἡ παράδοσις καὶ ὁ μῦθος ἔθεσαν τὰ θαυμάσια αὐτῶν, τὴν νῆσον τοῦ ἀίου Ηρόνδα, ὁρατὴν μόνον εἰς τινὰς καιροὺς καὶ εἰς τινὰς ἐκλεκτοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὴν ἄλλην ἐκείνην παράδοξον, σκοτεινὴν καὶ μυστηριώδη νῆσον, τὴν πέντε ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῶν Ὀρκνίων ἀπέχουσαν, καὶ εἰς ἣν, κατὰ τὴν πεποιθῆσιν τῶν ἀλιείων τῆς δυτικῆς παραλίας συνέρχονται κατὰ τὸ μεσονύκτιον αἱ ψυχαὶ τῶν ἀπαθανόντων. Ἐνταῦθα ἐφαντάζετο τὴν Ἀτλαντίδα του, καὶ ἐνταῦθα προέλεγεν ὁ Στράβιον ὅτι δύνανται νὰ εὐρεθῶσι νέος ἢ νέαι κόσμοι κατοικοῦμενοι ὑπὸ γενναίων διαφόρων ἀπὸ τὰς κατοικοῦσας τὸν ἀρχαῖον. Καὶ ἐνῶ ἡ προαίσισησις τῆς ἀνακαλύψεως ἐνεκυμόνει εἰς τὸν ἀνθρώπινον ναῦν, ὅλα τὰ μεγάλα ἔθνη τῆς ἀρχαιότητος ἤρχοντο ἀλεπαλλήλως, καὶ ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀπέβλεπον πρὸς τὴν ζοφεράν θαλάσσαν, ἧς τὰ κύματα, ὡς ἐνόμιζον, συνέδεον τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Ἀσίας.

Αἱ πρὸς τὴν Ἀσίαν ὁδοὶ διεγράφεοντο ὑπὸ τε τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης. Αἱ βορειοδυτικαὶ ἦσαν διὰ τῶν Ὀρκνίων, διὰ τῆς Φαρύης, καὶ διὰ τῆς Ἰσλανδίας, αἱ ὁδοὶ τῶν ἀπεπειράθη ὁ Σκανδιναυὸς Βίκινγξ· ἡ δὲ νοτιοδυτικὴ ἦν ἡ διὰ τῶν Κανερίων καὶ τῶν Ἀζόρων, ἡ ὁδὸς τῶν Φοινίκων. Ἀλλὰ μεγάλαί καὶ σπουδαῖαι ἀπόπειραι ἀνακαλύψεων ἐν τῷ ὠκεανῷ δὲν ἐγέναν πρὸ τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε κατὰ τύχην οἱ Πορτογάλλοι εἶδον τὸ πρῶτον καταβύθισμα, σιωπῶν ἐγόντες νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἰνδίας διὰ τῆς Ἀφρικῆς, ὅπως γίνωσκον ἐράμιλλοι τῶν Ἰταλῶν, οἵτινες τότε κατεῖχον τὸ Ἰνδικὸν ἐμπόριον διὰ τῆς μεσογείου καὶ τῆς ἐρυθρᾶς. Τότε κατὰ πρῶτον ἐγνώσθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην αἱ ὠραία νήσοι τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ τότε ἐζήρη ἐν ταῖς φαντασίαι· ἡ ἰδέα ὅτι καὶ ἕτεροι τόποι οὐχ ἦτον τερπνοὶ, κείνται περιθρεσκτοὶ ὑπὸ τῶν ἀπερῶτων θαλασσῶν, καὶ περιμένοντες ὡ ἀνακαλυφθῶσιν ὑπὸ τῶν εὐρωπαιῶν.

Οἱ Πορτογάλλοι ἐπέτυχον, καὶ εὐρόντες τὴν διὰ τοῦ Εὐέλπιδος ἀκρωτηρίου ὁδόν, ἠνέωσαν τοῖς λαοῖς τὴν μεγάλην ἀνατολικὴν λειψόρον πρὸς τὰς Ἰνδίας. Ἀντικειλιόμενος δὲ πρὸς τοὺς Πορτογάλλους ὁ Κολόμβος, συνέλαβε τὴν ἰδέαν δυτικῆς διόδου, διὰ τῶν εἰσέτι ἀδιαπλεύτων ἐκτάσεων τῆς Ἀτλαντικῆς, καὶ οὕτως ἐβόησεν εἰς τὰς νῆσους τῶν ἀρωμάτων πρὶν ἢ οἱ Πορτογάλλοι εἰς τὸ Εὐέλπι ἀκρωτήριο. Τὸ κατορθωτὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ἠγγύωντο τῶν αἰώνων αἱ παράδοσις, καὶ εἰς αὐτὰς πεποιθῶς ὁ Κολόμβος ἐπεχείρησε τὴν ἐκπλοῦν του, καὶ ἐνέγραψε τὸ ὄνομα του πρῶτον μετὰ τῶν ἀναζητησάντων τὴν δυτικὴν διόδον καὶ νέον κόσμον ἀνακαλυφάντων.

Ἡ μεταξὺ Πορτογάλλων καὶ Ἰσπανῶν ἀμιγλὰ ἐξηκολούθησε κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην καὶ δεκά-

την ἕκτην ἑκατονταετηρίδα, παροτρύνουσα τὰ εὐτολμότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦν ἡ τῶν μεγάλων ναυτικῶν ἐπιχειρήσεων διὰ πάσης ζώνης καὶ παντός μεσημβρινοῦ τῆς γῆνης ἐπιφανείας, μία τῶν παραδόξων ἐκείνων ἐποχῶν, καθ' ἃς πᾶσαι αἱ ἀνθρώπιναι διάνοιαι πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν στρέφονται, καὶ αἵτινες σπανίως ἐπιφέρονται μετὰ τοιαύτης ἐνόητος καὶ μετ' ἴσης ἐπιμονῆς πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ. Τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον εἶχεν ἀνοιχθῆ, νῆσοι καὶ στερεαὶ ἀνέκλυτον ἐκ τῶν θαλασσῶν πρὸ τῶν πανταχοῦ στρεφόμενων πρυμνῶν τῶν ἀτρομήτων πλοίων ἀλλὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς γεωγραφικῆς ἐπιστήμης ἐν τῇ ὑπελείπετο ἔτι, ἡ γνῶσις τῆς βορειοδυτικῆς διόδου, ἐὰν ὑπῆρχε, διὰ τῆς Ἀτλαντικῆς πρὸς τὰς Ἰνδίας.

Μεγάλως συνεκινήθη τῆς Εὐρώπης ἡ περιέργεια εἰς τὰς θαυμαστικὰς διηγήσεις τοῦ Κολόμβου, καὶ ἰδίως ἐν τῇ αὐτῇ Ἐρρίκου τοῦ Ζ' τῆς Ἀγγλίας ὅπου ἐλέγετο ὅτι βεβαίως ἢ ἀνθρώπινος ἦδον ἔστιν ἡ πλεύσις τις δι' ἀγνώστου ὁδοῦ ἀπὸ τῶν δυσμῶν πρὸς τὴν ἀνατολήν, πρὸς τὸν τόπον τῶν ἀρωμάτων. Ἐπομένως πέντε ἔτη ἀφοῦ ὁ Κολόμβος ἀπεπειράθη τῆς μεσημβρινοδυτικῆς διαβάσεως, καὶ ἀνεκάλυψε τὰς δυτικὰς Ἰνδίας, ὁ Καρότος ἔφερεν ἐκ τῶν ἀγγλικῶν παραλίων τὸν πρῶτον στόλον πρὸς ἀναζήτησιν βορειοδυτικῆς διαβάσεως, καὶ οὕτως ἀνεκάλυψε ἡ βόρειος στερεὰ τῆς Ἀμερικῆς. Ἀξιομένως δὲ τῆς περιέργειας μετὰ τῆς ἐπιτυχίας, ὁ Σεβαστιανὸς Καρότος, υἱὸς τοῦ μνημονευθέντος, ἐπιχείρησε νέον πλοῦν, καὶ μετὰ δύο πλοίων καὶ τριακοσίων ἀνδρῶν, ἀπέπλευσεν ἀτρομήτως, ἔφθασεν εἰς Λαβραδὸρ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήτῃ περαιτέρω ἐξ αἰτίας τῶν παγετῶν. Δις μετὰ ταῦτα ἀπεπειράθη αὖθις τῆς βορειοδυτικῆς διόδου, καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς ὄψης μοίρας, ὅτε στάσις μεταξὺ τῶν νευτῶν τοῦ πληρώματος τοῦ τὸν ἐμπόδιζε νὰ προχωρήτῃ. Ἀλλ' ἂν καὶ ἀπέτυχε, τῷ ἀπεδόθηται τιμὴ, ἀμοιβαὶ καὶ σύνταξις διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του, καὶ τὸ ὄνομα του παρεδόθη εἰς τοὺς μεταγενεστέρους μετὰ τῆς ἐπωνυμίας α ὁ μέγας ναύτης. β

Μόλις εἶχε λήξει ἡ πέμπτη καὶ δεκάτη ἑκατονταετηρίς, καὶ ἡ Εὐρώπη πᾶσα ἐσπευδε πέμπουσα εἰς τὸν κατεψυγμένον κόσμον τοὺς τυχοδιώκτας καὶ τὰ θύματα αὐτῆς· διότι πᾶσα ἀνθρωπίνη πρόοδος φαίνεται ἀπαιτοῦσα ἀνθρωπίνους θυσίας. Δύο Πορτογαλλικοὶ στόλοι ἔφθασαν μέχρι τοῦ πορθμοῦ τοῦ μετὰ ταῦτα κληθέντος τοῦ Ἰθσσιανός· ἐκεῖ ὁμοῦ ἀπωλέσθησαν, καὶ οὐδέποτε ἐγνώσθη ἡ τύχη τῶν. Ἀλλὰ τὰ παθήματα εἰσὶ μεγάλα μαθήματα. Ὅταν τὸ πρόφραγμα τῶν παγετῶν εὐρέθη ἀδιάβατον πρόσκομμα τῆς πρὸς Ἰνδίας βορειοδυτικῆς διόδου, ἡ προσοχὴ καὶ αἱ ἐλπίδες ἐστράφησαν πρὸς νότον, καὶ οἱ Πορτογάλλοι εἶχον αὖθις τὴν τιμὴν πρῶτοι νὰ διαπλεύσωσι καὶ τὴν ὁδὸν ταύτην, ὅταν ὁ Μαγελλάνος, πλοιορχῶν τοῦ πλοίου τοῦ καλουμένου Βικτωρία, μεμύθη ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὸν Εἰρηναιὸν ὠκεανόν, διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ ἀπαθανάτισκτος τὸ ὀ-

νομα αὐτοῦ, καὶ εὗρε τὸν θάνατον μεταβάς, διότι οὐ πολὺ μετὰ ταῦτα ἔπεσε θύμα δολοφονίας, εἰς μίαν τῶν νήσων τοῦ ὠκεανοῦ ἃς εἶχεν ἀνεκάλυψε.

Οἱ Πορτογάλλοι λοιπὸν διεΐθαινον εἰς Ἰνδίας δι' ἀνατολῶν καὶ διὰ δυσμῶν κατὰ μεσημβριαν· δι' ἐνομισθῆ ἐπίσης κατορθωτῆ καὶ ἡ κατ' ἄρκτον δι' ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν διαβάσις. Ἐπομένως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ νέου Ἐδουάρδου ΔΤ', ὁργανίσθη βορειοανατολικὸς ἔκπλους διὰ Σπιτζβέργης καὶ Νόβας Ζεμλιᾶς, καὶ ἀνετέθη εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ δυστυχῆς Οὕγου Βιλλουγῆ, τοῦ πρώτου Ἀγγλοῦ ὅστις διεγείμασεν εἰς τὰ ὑπερβόρεια ταῦτα μέρη, καὶ ἀπώλετο ἐν αὐταῖς. Ἐν ἔτος μετὰ τὸν ἀπόπλουτον του, ἀλιεῖς τινες Ρώσσοι τὸν εὖρον νεκρὸν καὶ καταπεπηγῶτα ἐντὸς τοῦ πλοίου του, τῆς Σπεράκιτζας, ἔχοντα πλησίον τοῦ ἡμερολογίου του, καὶ ὄλον του τὸ πληρῶμα περὶ αὐτοῦ, νεκρὸν καὶ αὐτὸ, ὡς ἀγάλματα πάγου.

Ἀλλὰ αἱ προσπάθειαι τῆς Καρότου εἶχον διεγείρει πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, καὶ ὁ Κορτέζος, ἀφ' οὗ ἀνεκάλυψε τὸ Μεξικόν, προσέφερε τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὴν Ἰσπανικὴν κυβέρνησιν ὅπως ἀνεκάλυψη καὶ τὴν βορειοδυτικὴν διόδον, διὰ στόλων οἵτινες ν' ἀνεπλεύτωσι συγχρόνως τὰς δύο παραλίαις τῆς Ἀμερικῆς, κατὰ τὴν Ἀτλαντικὴν καὶ κατὰ τὸν Εἰρηναιὸν ὠκεανόν. Καὶ αὐτῇ μὲν ἡ πρότασις ἀπερρίφθη· ἀλλ' ὁ Ἰσπανὸς Γομέζος ἐλεγεῖρησεν αὐτὸς νὰ εὕρη τὴν διόδον εὐθὺς τῆς ἄρκτου, καὶ ἀπέπλευσε. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐπανῆλθε, χωρὶς νὰ εὕρη ἢ νὰ κατορθώσῃ οὐδέν.

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι πρὸ τοῦ τέλους ἤδη τῆς δεκάτης ἕκτης ἑκατονταετηρίδος εἶχον γίνεαι ἀποπειραὶ, ἀλλ' ἡ μάταιαι, πρὸς εὐρέσιν διόδου βορειοδυτικῆς, βορειοανατολικῆς καὶ βορείας.

Ἡ ἰδέα ὁμοῦ αὐτῇ ἀνεβίωσε πάλιν εἰς τὴν λαμπρὰν τῆς Ἐλισάβετ αὐλήν, καὶ ὁ Φρόβισγκερ μετὰ τριῶν πλοίων ἀπέπλευσε πρὸς ζήτησιν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου, ἢ ἐβέβαιε ὡς α τὸ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ἀναπολείπόμενον ἐπιχείρημα δι' οὗ ἔξοχος νοτὸς ἠδύνατο εἶναι ν' ἀποκτήσῃ σήμερον. β Ἡ Ἀγγλία ἀπαυα μετὰ προσπάθειαι ἐπολυπραγμονεῖ περὶ τοῦ πλοῦ τούτου, καὶ αὐτῇ ἡ βασίλισσα, ἥτις πάντοτε ἀνεγνώριζε τὴν ἀξίαν τῆς γενναϊότητος καὶ τῆς εὐφυίας, ἀπεχαιρέτισε τὸν τολμηρὸν στόλαρχον διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τῶν παραλύρων τῶν ἀνακτόρων, καὶ ὅταν ἐπέστρεψε τῷ ἔδωκεν ἰδιοχείρως χρυσὴν ἀλυσιν, καὶ βαθμὸν ἵπποτου, καὶ γαίας. Ὁ Φρόβισγκερ τρίς ἐπλευσε πρὸς ἄρκτον ἐπιτυχέστατα, ἀνεκάλυψε τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν, καὶ διὰ τὴν γενναϊότητά του ἐπηνείη παρ' ὄλων, καὶ ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τῆς εὐρέσεως τῆς ἀληθοῦς διαβάσεως.

Ὁ Δράκης ἦτον τότε εἰς τὴν Ἰσπανικὴν Μαίην. Ἀφ' οὗ δ' ἐκορέσθη αὐτῷ λαφύριον, διέβη διὰ τοῦ Μαγελλανίου πορθμοῦ, θαρραλέως ἀποφασίσας ν' ἀποπειράθῃ ἂν δὲν δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ τοῦ Εἰρηναιῶν, μεταβάς πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Ἐστράφη ἐπομένως πρὸς βορρᾶν, ἀλλὰ δὲν προύχρησε πέραν τῆς Καλλιφορνίας,

διότι τὸ πλήρωμά του δὲν ἐδύνατο ν' ἀνθῆξῃ εἰς ψυχρότερα κλίματα. Τότε διασχίσας τὸν Εἰρηνναῖον, ἔφθασεν εἰς τὰς Μολούκκας νήσους, καὶ ἐκεῖθεν ὀπίσω εἰς Ἀγγλίαν, ὁ πρῶτος Ἀγγλος ὁ περιπλεύσας τὴν γῆν. Περὶ τῆς προσπάθειας ταύτης τοῦ νὰ εὐρεθῇ δίοδος κατὰ τὸν Εἰρηνναῖον ὠκεανόν, ὁ σύγχρονος συγγραφεὺς Βάρρως λέγει μετὰ παραδόξου προγνώσεως: « Τοῦ Δράκου ἡ ἐπιχειρήσις εἶναι μίαν τῶν θαρραλευτέρων ἀφ' ὧσας ποτὲ ἀπετόλμησε πλοῦν οἰουδήποτε ἔθνους· καὶ οὐδέποτε ἴσως οὐδεὶς ἕτερος ἄνθρωπος ἐκενόησε νὰ ζητήσῃ τὴν δίοδον κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀμερικῆς, ἂν καὶ πιθανώτατον φαίνεται ὅτι ἐκεῖ δύναται νὰ ἀνευρεθῇ, καὶ τῷ ὄντι θέλει εὐρεθῇ κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο. » Καὶ εὐρέθη ἀληθῶς κατὰ τοῦ Βάρρου τὴν πρόβησιν, ἀλλὰ μόνον δύο αἰῶνας καὶ ἡμισὺν μετὰ τὴν λαμπρὰν ἀποτυχίαν τοῦ Δράκου.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν αὐτοῦ μέγας ἦν τῆς Ἀγγλίας ὁ ἐνθουσιασμός. Τὸ πλοῖόν του, ἡ *Γροπὴ Ἐλιφας*, ἔγινε γενικὸς συνελεύσεως τύπος, καὶ ὁ θάλαμος αὐτοῦ ἐστιατόριον τῆς ἀριστοκρατίας. Αὐτὴ ἡ βασίλισσα ἐγεύθη ἐντὸς τοῦ πλοίου μετὰ τοῦ γενναίου πλοιάρχου, τὸν προεχείρισεν ἐκεῖ ἱππότην, καὶ τὸν προεβίβασε ναύαρχον, διότι προτιμῶν τῆς ἰσχύος του ζωῆς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος του, ἀτρομήτως ἐπεχείρησε τὰ παροδοξότερα ἔργα, καὶ ἐπέτυχεν εἰς αὐτά. Προσέτι διέταξε νὰ τεθῇ τὸ πλοῖόν του εἰς τὰ νεώρια ὡς τρόπαιον, καὶ μετὰ ταῦτα, ὅταν κληκωθὲν κατέστράφη, ἐκ τοῦ ξύλου αὐτοῦ κατεσκευάσθη καθέδρα καὶ προσηνέχθη εἰς τὴν Ὀξωνίαν.

Ἄλλ' ἀδιάκοπος ἐξηλοῦται πάντοτε ἡ σειρά τῶν μαρτύρων τῶν ὑπερβασίων ἀνακαλύψεων. Πρῶτος ὁ Ἰμπέρτης Γιλβέρτος ἔγραψε πραγματείαν ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ἡ βορειοδυτικὴ δίοδος ἦτον ἐρικτὴ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Βαλτέρου Ραλεῖγου πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς. Ἄλλ' ἀπέτυχεν ὁ ἐκπλοῦς, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Γιλβέρτος ἀπῆλθεν ἐκ νέου μόνος. Ἡ βασίλισσα ὅπως τῷ ἀποδείξῃ τὴν εὐνοίαν της, τῷ ἔδωκε μίαν τῶν ἐπιστημῶν θαλαμηπόλων της εἰς γάμον, ἐξήτησε τὴν εἰκόνα του, καὶ τῷ ἔχαρισε χρυσὴν ἀγκυραν ὑπὸ γυναικῶς κρατομένην. Οὕτω, πλήρης ἐλπίδων ἀπέπλευσεν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαῆλθεν, οὐδ' ἐράνη οὐδ' ἠκούσθη ποτὲ πλέον, οὐδὲ τὸ πλοῖόν, οὐδ' ὁ πλοίαρχος, οὐδὲ τὸ πλήρωμα. Μετ' αὐτὸν, νέον πλοῦν ἐπεχείρησεν ὁ Ραλεῖγος, ἀλλὰ διευδύνθη πρὸς μεσημβρίαν, ὅπως ἀποδύνη τοὺς κινδύνους τοῦ πλοῦ, καὶ οὕτω περιέπλευσεν ὅλην τὴν ἀμερικανικὴν παραλίαν, ἐξ οὗ προσέκυψεν, οὐχὶ μὲν ἡ ἀνακαλύψις τῆς βορειοδυτικῆς δίοδου, ἀλλ' ἡ ἀπίκσις τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἡ ἐμφάνισις μεγάλου ἔθνους, Ἴρλανδοσαξωνικοῦ μὲν τὴν γενεάν, Ἀγγλικῶν δὲ τὴν γλῶσσαν.

Συγχρόνως δ' ὁ Δαίσις, οὗ τὸ ὄνομα καθιέρωσεν ἡ Γεωγραφία, διέσχισε τοὺς παγετούς τῆς ἐσδομηκοστῆς δευτέρας μοίρας βορείου πλάτους, καὶ μέγала διεπράξατο, ἀνακαλύψας τὴν μεγάλην θαλάσσιον λεωφόρον, ἧτις ἐκλήθη *πορθμὸς τοῦ Δαίσις*. Ἦν πάντες οἱ πολοπλευσταὶ διέδησαν ἕκτοτε, καὶ δι' ἧς δυσχυρίζετο ὅτι ἀφεύκτως θέλει εὐρεθῇ ἡ δίοδος.

Φοβερὸν πρέπει νὰ παρίστατο τὸ ἔρημον τοῦ ψυχροῦ βασιλείου εἰς τοὺς πρώτους ἐκείνους θαλασσοπόρους ἐντὸς τῶν ἀθηνῶν των σκαφῶν, ὧν ἡ μεγίστη δὲν εἶχεν ἑκατὸν τόνων χωρητικότητά· οὐδ' ἄπειρον, ὅτι παρεσκευάζοντο πρὸς τὸν δεινὸν ἐκεῖνον πλοῦν, ὡς ἂν παρεσκευάζοντο διὰ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ Δαίσις ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀπαισίου θέας καὶ τοῦ φοβεροῦ κρότου τῶν παγετῶν, καλεῖ τὴν Ἰσλανδίαν κ τόπον ἐρημώσεως, ἢ καὶ πᾶν ἀνέλπιστον ἀγκυροβύλημα « κὸλπον θείου ἐλέους, ἢ ἂν καὶ οὐδέποτε παρεχέμασε εἰς ἐκεῖνα τὰ κλίματα, διότι ἡ γενναϊότης τῶν θαλασσοπόρων δὲν εἶχεν ἀφίγησιν εἰς ἐτι εἰς τὸν ἀνώτατον ἐκεῖνον τῆς καρτερίας βαθμὸν. Ἄλλὰ πλήρης πίστεως, ἐπανέλαθε τρεῖς τὰς ἐκδρομὰς του, βοηθούμενος πάντοτε ὑπὸ τῶν προθύμων τοῦ Λονδίνου ἐμπόρων, μέχρις οὗ ἔπαυσαν καὶ οὗτοι χορηγοῦντες αὐτῷ συνεισφοράς. α' Ὁ Δαίσις οὗτος, ἔλαβον, τρεῖς ἐστάλη· διεκτί δὲν εὔρε τὴν δίοδον; β'

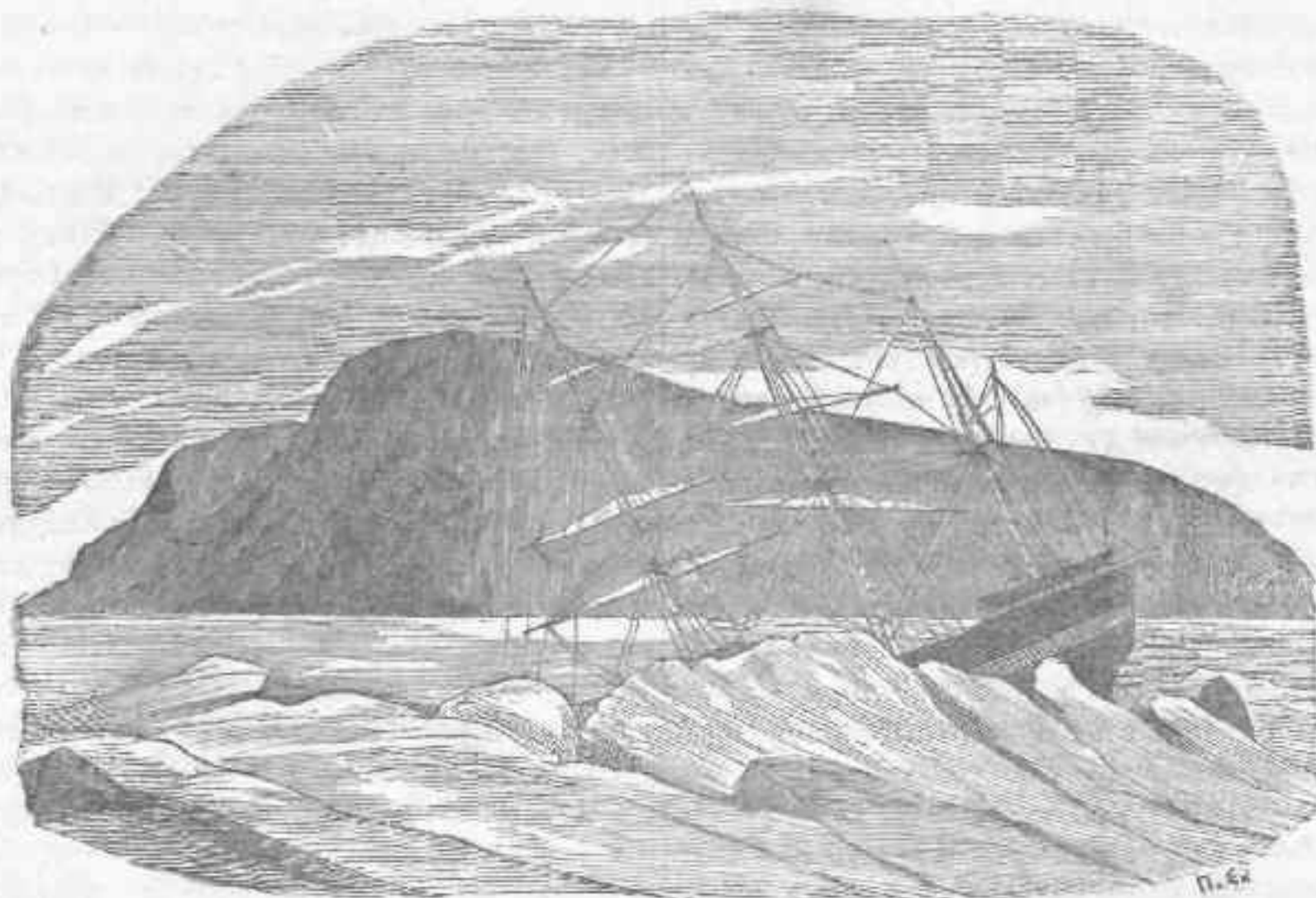
Μετ' αὐτὸν ἔπεται ἡ θλιβερὰ ἱστορία τοῦ Βάρρεντζ, καὶ ἡ πρώτη σωζομένη ἀπομνημόνευσις τῶν βασάνων ἀνθρώπων παραχειμασάντων κατὰ τὰς πολικὰς γαίας. Τοῦτον ἐπεψεν ἐν ἔτει 1594 ἡ Ὀλλανδικὴ κυβέρνησις ὅπως ἀποπειραθῇ τῆς βορειοανατολικῆς δίοδου διὰ Νοθῶς Ζελανδίας. Κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ ἐκπλοῦν, ἀναχαιτισθεὶς ὑπὸ τῶν πάγων, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀφ' οὗ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπέγραψαν διακήρυξιν ἐνώπιον θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου, ὅτι πᾶσαν κατέβαλον προσπάθειαν ὅπως διὰ τοῦ βορρῶ προδῶσι μέχρις Ἰαπωνίας καὶ Κίνας. Ἐπανέλαθον δὲ τὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἐκ τρίτου, ὅταν οἱ πάγοι τοὺς περιεκύκλωσαν καὶ τοὺς ἠγκυλώτησαν. Ἐκὶ ὅκτω δὲ ὄλους μῆνας, ἠμύθανεῖς ἀντηγωνίζοντο μετ' ἀπελπίσεως ἐναντίον τοῦ ἀτελευτήτου σκοτούς, καὶ τῶν βασάνων τοῦ ψυχροῦ καὶ τῆς ἀπειτίας. Τέλος δὲ ἰσχοδόμησαν λημβόν ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ πλοίου των, καὶ ὅταν ἐμακρύνοντο τῆς γῆς τῆς ἐρημώσεως, ὁ Βάρρεντζ, ὁ σιελετώδης ἀρχηγὸς τῆς ἠμύθανοῦς συναδίας, παρεκάλεσε τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἐγειρώσιν ἐπ' αἰῶν τοῦ πλοίου, ὅπως εἶδῃ αὐτὸς τὴν σκηνὴν τῆς πόλεως καὶ τῶν ταλαιπωριῶν του, καὶ οὕτως ἐξέπνευσεν. Ὀλίγοι δὲ τῶν ὁπαδῶν του ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρίδα των νὰ διηγηθῶσι τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν, καὶ αὕτη ἦν ἡ πρώτη παραχειμασίς εἰς τὰ ὑπερβόρεια, περὶ ἧς ἤκουσεν ἡ Εὐρώπη.

Ἐπὶ ὅλην τῆς ἐπομένης ἑκατονταετηρίδος ἐξηκολούθησαν καὶ αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ ἀποτυχίαι, ἀλλὰ δὲν ἐξέλειπεν ἡ ἐλπίς. Ἐκατὸν πενήκοντα χιλιῶν δραχμῶν ἄθλον προὔτεθη ὑπὸ τῶν ἐν Λονδίνῳ ἐμπόρων εἰς τὸν κατορθώσοντα νὰ εὕρῃ τὴν δίοδον, καὶ στόλος ἀπέπλευσεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Βευμάουθ. Ἀλλὰ μάλις ἐρθεῖσεν εἰς Γροενλανδίαν, καὶ καταπεπληγμένον τὸ πλήρωμα ἐπανεστῆ, καὶ ἐστρέψε τὴν πρύμναν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. α' Τίς ἐστρέψε τὴν πρύμναν; ἠρώτησεν ὁ Βευμάουθ, ἐξελθὼν τοῦ θαλάμου του. α' Εἰς καὶ πάντες β' ἀπεκρίθη τὸ πλήρωμα, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἀπεθάρρυνθησαν οἱ ἔμποροι,

καὶ ἐξέπεμψαν τὴν Ἰθσωνα, ἐγκαινιάσαντα ἐπαξίως τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταστήριδα. Μεθ' ἑνὸς πλοίου, καὶ πληρώματος μίνον δέκα ἀνδρῶν, ἐπλευσε κατ' εὐθείαν πρὸς ἄρκτον, ὅπως ἀποπειραθῆ τῆς διόδου δι' αὐτοῦ τοῦ πόλου, καὶ ἔρθεσεν εἰς Σπιτζβέργην· μετὰ ταῦτα δ' ἐπροσπάθησε νὰ περιπλεύσῃ τὴν Γροενλανδίαν, καὶ νὰ ἐπαέλθῃ εἰς Ἀγγλίαν διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Δαίβις, ἀλλ' ἀπέτυχε. Καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐστρέψε τὴν πρύμνην του πρὸς τὸν βορρῶν τῶν παγετῶν, τὸν μεταξὺ Σπιτζβέργης καὶ Νόσας Ζευλιᾶς, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐπομένως ἐθεωρήθησαν ἡ βόρειος καὶ βορειανατολικὴ διόδος ὡς ἀδύνατοι, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὸν τελευταῖον ὁλέθρον πλοῦν του πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ, ἀπέπλευσε τὸν ἐπώνυμόν του πορθμὸν, καὶ ἐξέλαθε τὸν εἰρὸν κόλπον ὡς αὐτὸν τὸν Εἰρηναῖον ὠκεανόν.

Ἄλλ' οἱ ἔμποροι ἐζηκούθουν τὰς ἀποστολάς τῶν πάντοτε, παραγγέλλοντες τοῖς πλοίαρχοις νὰ πλεύσῃ κατ' εὐθείαν πρὸς Ἰαπωνίαν, καὶ νὰ φέρωσιν ἕνα τῶν ἐγγωρίων ὡς δείγμα. Ἀπέτυγον ὅμως καὶ αἱ νέαι αὗται ἐπιχειρήσεις, μέχρι τοῦ Βάγερν, ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν ὠραιότατον κόλπον τοῦ κόσμου. Περιέπλευσε δὲ αὐτὸν, καὶ εὔρε τὰς δύο ἐξόδους του, αἱ ὠνόμασε πορθμὸν τοῦ Σμιθ καὶ πορθμὸν τοῦ Λαγκάστερ, ἀλλ' εἰς οὐδένα εἰσέπλευσεν, ἂν καὶ ὑπέκτεινε ὅτι ὁ δεύτερος οὗτος ἦν ἡ ἀληθὴς κύλη πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν. Κατώρθωσε δὲ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἐντὸς ἑνὸς ἔτους, καὶ οὐδέποτε διεχείμασεν εἰς τὸν πάγον, ὃν ἐφαίνετο θεωρῶν ὡς ἀδιάβατον πρόφραγμα πρὸς τὸν Εἰρηναῖον. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι μεγαλύτεραι πιθανότητες διόδου ὑπάρχουσι διὰ τῆς Ἀσιατικῆς πλευρᾶς. Μετὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ἐπὶ

Πλοῖον παραχειμάζων εἰς τὰς ὑπερβορείους θαλάσσας.

Ἄλλ' ὁ χειμὼν ἐπῆρχετο, καὶ τὸ πλοῖον συναλήφθη ὑπὸ τῶν πάγων. Ἦτον δὲ τοῦτο τὸ πρῶτον ἀγγλικὸν πλοῖον τὸ βιασθὲν νὰ διαχειμάσῃ ἐν τῇ γιόνι. Τὸ ψῦχος καὶ ἡ πείνη προσέβαλον τὸ πλήρωμα δι' ὄλων τῶν σκληρῶν βατάνων των. Ὁ Ἰθσων ἔκλαιεν ὑπὸ οἴκτου διὰ τὰς ταλαιπωρίας των· οἴκτος ὅμως δι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες τὴν ἐλευθέρουν ὡς αἰτίον τοῦ θανάτου των. Δι' ὅλου τοῦ μικροῦ καὶ ζοφεροῦ γειμῶνος, ζοφερὰς ἐπλεον συνωμοσίας, καὶ ὅταν ἦλθε τὸ ἔαρ, καὶ ἐλύθησαν τὰ ὕδατα, τὴν ἐρέψαν αὐτὸν εὐδοκίαν, μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς μικρὰν λέμνον, ἀνευ ἐραδίων, καὶ ἀζήτηαντες τον ν' ἀποθάνῃ, ἐπέστρεψαν εἰς Ἀγγλίαν. Οὐδὲν δὲ πλέον ἠκούσθη περὶ τοῦ θαλασσοπρόφραγματος ἀρχηγοῦ, ὅστις οὕτως ἀπέθανεν ἐντὸς τοῦ κόλπου, τοῦ ἀπομνημονεύοντος καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὸ τόλμημα, καὶ τὴν σκληρὰν τύχην αὐτοῦ.

εἴκοσιν ἔτη οὐδεὶς γίνεται λόγος περὶ ἀποστολῆς ἄλλης τῶν ἐμπόρων.

Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ οἱ Δανοὶ ἠρξάντων, ἐταλαιπωροῦντο καὶ ἀπέληκτον ἐν τῷ αὐτῷ σταδίῳ. Ἐξήκοντα καὶ δύο ναῦται, παραχειμάσαντες εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Ἰθσωνος, ἀπέθανον ὅλοι, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον ἀπὸ πείναν, ἀσθένειαν, καὶ ἀπελπισίαν. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀπῆλπιζοντο. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἡ ἰδέα τοῦ ὑπερβορείου χειμῶνος ἐφαίνετο καὶ ἐκάστην οἰκειότερα αὐτοῖς γινομένη. Δύο ἕτεροι θαλασσοπόροι ἠτοιμάσθησαν νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς αὐτὸν, ὁ Δουκᾶς Φῶξ καὶ ὁ πλοίαρχος Τζαίμς. Καρρηλος ὁ Α'. τοῖς ἔδωκεν ἐπιστολήν, ἣν ἐμελλαν νὰ ἐπιδώσωσι τῷ βασιλεῖ τῆς Ἰαπωνίας εἰάν ἐπετύγχανον. Ἄλλ' ἀρίχθησαν μόνον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἰθσωνος, ὅπου καὶ παρεχείμασαν, τόσον κατάλληλα λαβόντες μέτρα, ὥστε ἐπαῆλλον οἴκαδε ἐντελής

αδολαβείς. Οί δύο οὔτοι πλοίαρχοι ἀνέδειξαν χρησιμους ὑπηρεσίας. ἔρευ ἦσαντες ἐμπερισστατωμένως τὸν κόλπον τοῦ Ἰδσωνος καὶ ὡς πολλοὶ ἄλλοι, οὔτω καὶ οὔτοι ἀπερμημένους τὰς ἀνακαλύψεις τῶν, δι' ὀνομάτων ἐμφραστικῶν φόβου καὶ φρίκης, ἐλπίδος καὶ παρηγορίας, τρόμου καὶ πεινῆς, δι' ὧν ὁ χάρτης τῶν ἀρκτικῶν γαιῶν ἀποδίνει συγχρόνως ἡ ἱστορία τῶν ὑπερβαρείων ἐπεινῶν ἡρώων. Ἐνταῦθα μένουσιν εἰς αἰώνιον παγρῶν ἐγκαταπεπηγμένα, πᾶσαι αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀναμνήσεις τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων καὶ ἀναμνήσεων. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τινὰ παρὰ τὰς ἀπαντῶνται ὀνόματα, ὡς κ' Ἡ τρύπα τοῦ Γιδδωνος, ἢ ἐπώνυμος τοῦ ἐνταῦθα ἐπί-εἰκοσιν ἐξοδμάδας ἐγκατακλεισθέντος πλοίαρχου, κ' Ἡ μαθηματικὴ τοῦ Βοίγγε, κ' Ἡ τὰ ἐσχάτα τοῦ φώξ κ' Ἄλλα δὲ εἰσὶν ἀπορμημονεύσεις, ἀπροσδοκῆται, παρακινθίας, τελεθεισῆς ἐλπίδος, ἀναγνωρίσεως τοῦ θεοῦ ἐλέους, διότι ὅλοι ἦσαν ἀληθεῖς χριστιανοί, ὡς συνήθως εἰσὶ πάντες οἱ καλοὶ κάγαθοί· καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου, ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ὁ Ἰμφορ Γιλβέρτος, ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ βυθίζομένου πλοίου του, ἀνέκραξε πρὸς τὸ πλήρωμά του, τὸ μεταβαῖνον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ σκότους εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου· «Θαῖρείτε! ὁ οὐρανὸς δὲν ἀπέχει περισσύτερον διὰ θαλάσσης· ἢ διὰ ξηρᾶς, κ' μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ φραγκλῖνος καὶ ὁ Ριχαρδσὼν ἐκάθηντο ἀποθνήσκοντες τῆς πεινῆς εἰς τὸ ἔρημον φρούριον τοῦ ποταμοῦ τοῦ χαλκιουργείου παρὰ τὰ ἄταρα σώματα τῶν ἀποθάντων συντροφῶν τῶν, καθ' ἣν ὁ Μαλιουρὸς κατὰ τὴν παγετώδη χειμῶνα εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Ἠλέους, δεσγίλια μίλλια μὲρὰν πάσης ἀνθρωπίνης βοήθειας καθήμενος, πύχαριστε τὴν ἀγαθοεργὴν πρόνοιαν διὰ τὰς εὐλογίαις τῆς, δὲν ἀναφέρεται οὐδὲ μία ἡμέρα καθ' ἣν παρελείφη ἡ προσευχὴ, ἢ ἐξηθένηται ἢ πρὸς θεὸν πίστις.

Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Στεμαρτιδῶν, ὁ ἡγεμὼν Ρουπέρτος πολλὴν ἔδειξε πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας προσπαθεῖαν, καὶ διὰ τῶν μεσιτείων του παρεχωρήθη εἰς τινὰς ἐμπόρους διπλωμα, χορηγοῦν αὐτοῖς τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς γαίας τοῦ Κόλπου τοῦ Ἰδσωνος, ἧτοι δικαιοδοσίαν ἐπὶ τόπων κατὰ τὸ ἐνταῦτον μεγαλητέρων ἢ συμπατῶν ἢ Εὐρώπῃ ὅμοι, καὶ κληθέντων Ρουπέρτιον γῶρα. Πρὸ διακρίτων περιποῦ ἐτῶν ἡ ἐταιρεία αὐτὴ ἀπολαμβάνει τῶν ἀπερμημένων διὰ τοῦ διπλώματος τούτου γοργῶν ἰεντῶν αὐτῆς δικαιωμάτων, καὶ ὁ πολιτισμὸς μετ' ὅλης τῆς εὐθυμίας, τοῦ πλοῦτου, τῆς χάριτος καὶ τῆς καλλονῆς του, καθοραίξει ἦν τὸν τοπον, ὃν πρὸ δύο εκατοντάετηρίδων ὁ Ἰδσων εἶρε παγετοσκέπη, σκοπιλὴν καὶ ἔρημον. Τα ἀπεριόριστα εἰς τὴν ἐταιρείαν χορηγηθέντα δικαιώματα, ἀνεγαίτισαν πᾶσαν ἰδιωτικὴν ἐπιχειρήσιν κατὰ ταῦτα τὰ μέρη, καὶ οὕτως ἐπὶ πενήκοντα ἔτη, ἀπὸ Καρόλου μέχρι Γεωργίου Β', δὲν ἀκούονται πλέον βορειοδυτικαὶ ἐπιχειρήσεις, πλην μιᾶς καὶ μόνης, ὀλεθρίας καὶ αὐτῆς, ἐν ἣ ὁ Κνίγτος, εἰς τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐταιρείας ἀπώλετο μετ' ὅλων τῶν ἐπαθῶν του εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Ἰδσωνος,

καὶ ἡ τύχη τῶν μόνων μετὰ πενήκοντα ἔτη ἐγένετο γνωστὴ, ὅταν γέρονι Ἰσκιμῶς διηγήθη πῶς ἀπέθανον ὅλοι, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον, ἐκ πεινῆς καὶ ψύχους, μέχρι τοῦ ἐσχάτου, ἀποθανόντος καὶ αὐτοῦ ἐνῶ ἠγωνίζετο νὰ σκάψῃ τὸν τάρον τοῦ τελευταίου συντροφῶν του. Ἰπνοσιαι ἐγεννήθησαν ὅτι ἡ νέα ἐταιρεία ἀπέτρεπεν ἀπὸ νέων ἐκδρομῶν, φοβουμένη τὸν διαγωνισμόν. Ἐπειδὴ δὲ ἦν σπουδαιότατον νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα, ἂν ὑπάρχη ἡ ὄχι ὑπερβαρῆς διὰ τὸς πρὸς τὸν Εἰσηναῖον, τὸ Κοινοβούλιον ἐπὶ Γεωργίου Β', ἐλήρισεν 600,000 δραχμῶν ἐπαθῶν εἰς τὸν εὐδαίμονα θνητὸν ἕστις ἤλεεν ἀνακαλύψει τὴν βορειοδυτικὴν διόδον. Ἐπὶ ὀγδοήκοντα δύο ἔτη ἔμεινε τὸ ἐπαθῶν τοῦτο ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῶν καταστατικῶν τῆς ἐταιρείας, κατὰ δὲ τὸ 1828, ἐπειδὴ αἱ πιθανότητες ἐφάνησαν μηδενισθεῖσαι, διεγράφη αὐτό. Καὶ ὅταν ἦδη εὐρέθη τὸ πρὸ πολλοῦ πτούμενον, οὐδεμία πρόκειται ἀμοιβή, πλην ἂν τὸ Κοινοβούλιον θελήσῃ νὰ ψηφίσῃ αὐτὴν ἐκ νέου.

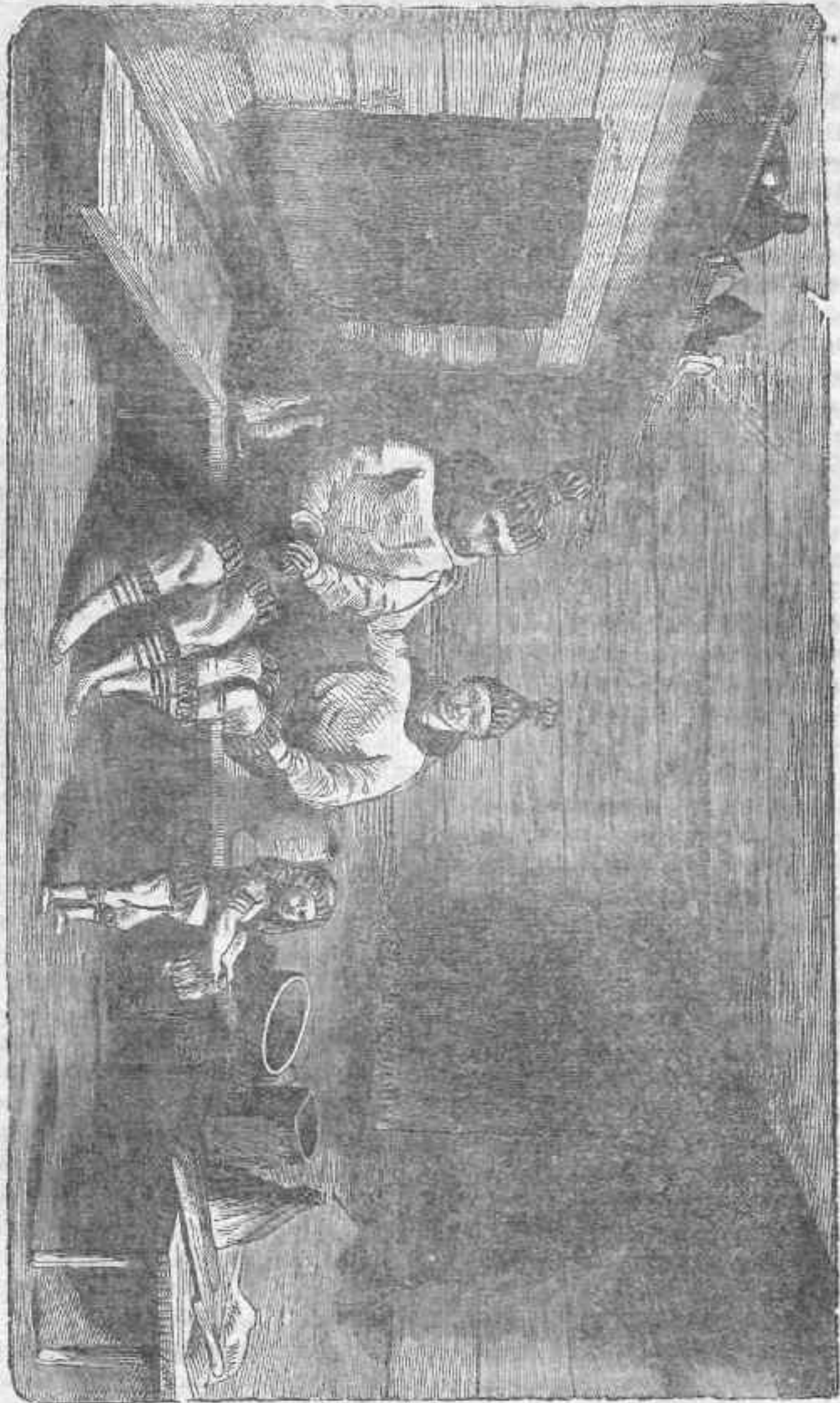
Διὰ τῆς νέας ταύτης ὥσεως ἦν ἔδω ἐν ἡ κυβερνήσει, νέοι ἀνεφάνησαν ἀγωνισταὶ εἰς τὸ στάδιον· 300,000 δραχμῶν κατεγράφησαν δι' ἰδιωτικῆς συνεισφοράς, καὶ ἐκτὸς τοῦ δημοσίου ἄλλου, προστέθησαν καὶ ἰδιωτικὰ ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, 15000 δραχμῶν εἰς τὸν πλοίαρχον, 6000 εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον, καὶ ἀναλόγως εἰς ἕκαστον ἀξιωματικὸν ἢ ναύτην. Δύο πλοῖα ἐπέπλευσαν, τὸ Δόβος καὶ ἡ Καλλιφορνία, διατεταγμένα νὰ ζητήσωσι τὴν διόδον διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἰδσωνος. Εἰς τὸν πορθμὸν Βάγερ ἀνεγαίτισαν ὑπὸ τοῦ πάγου, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ παραχειμασῶσιν αὐτοῖσι, πεφυλακισμένοι μετὰ τῶν παγετῶν καὶ χιόνων. Ἡ μελάνη τῶν ἐπάγωνσιν, ἐπάγωνσιν ὁ ζῦθος τῶν, ὅτι ἔχον γευσιν ἐν τῷ αἰνοπνεύματι τυνεπήγη εἰς μικρὰ σφαιρικὴ ἐν τῷ μέτῳ τῆς σφάλης, τὸ δὲ λοιπὸν, λυόμενον εἰς τὸ πῦρ, ἦτον ἀπλοῦν ὕδωρ. Αἱ σινδῶνας τῶν ἐπάγωνσιν εἰς τοὺς τοίχους, τὰ στοματὰ τῶν ἐπάγωνσιν εἰς τὰ μάλλινα καλύμματα τῶν, τὰ δάκτυλά τῶν εἰς τὸν σίδηρον ὃν ἠγγίζον, τὰ χεῖλη τῶν εἰς τὰ πατήρια ἐξ ὧν ἐπίνον, καὶ ἐκόλλων εἰς αὐτὰ, ὥστε τὸ δερμὸς ἀπεπαῖτο βιαίως. Καὶ ὅμως διεχειμασάν εἰς τὸ ἐξωτάτον ἐκεῖνο σκρὸς καὶ τὰς μελάνας καὶ πυκνάς οὐμίλας, μέχρις οὗ ἐπῆλθε τὸ θερος, ὅτε ἐπανήλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐντελῶς πεπεισμένοι ὅτι ὑπῆρχεν ἡ διόδος, ἀλλὰ μὴ ἀποκτήσαντες τὸ δικαίωμα ν' ἀπαίτησωσι τὴν ἀμοιβήν· ἀλλ' ὁ ἑπεχειρητής δὲν ἔγινεν ἐπὶ ὅλην ἡμίσειαν ἐκατοντάετηρίδα, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ρῶς καὶ Παρση.

Τὴν ἀρχὴν τῆς δεκάτης ἐνάτης ἐκατοντάετηρίδος ἠσχροὶ παγκόσμιος πόλεμος, καὶ καιρὸν δὲν εἶχον οἱ ἄνθρωποι νὰ σκεπταντο, περὶ θαλασσίαν ἀνακαλύψεων. Ἀλλὰ μετὰ τὴν εἰρήνην τῶν 1818, νέος παρεσκευάσθη στόλος τεττάρων πλοίων, ὧν ἡ μὲν Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Ἀλεξάνδρος, διοικουμένα ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Ρῶς καὶ τοῦ ὑποπλοίαρχου Παρση, ἐπλευσαν πρὸς θυσίαν, εἰς ἀναζήτησιν τοῦ κόλπου τοῦ Βαφρίνου· ἡ δὲ Τσαντη καὶ Δωροθεα, ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Βουχάν, τὸν κυβερνήτην φραγκλῖνον, καὶ τὸν

ὕποπλοιάρχον Βείγυ, πρὸς ἀνατολὰς, ὅπως ἀποπει-
ραθῶσι τῆς διὰ Σπιτζιέργης, καὶ τῆς κατ' εὐθείαν
διὰ βορρᾶ διόδου.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ γεωγραφικὸς χάρ-
της ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Βαρφίνου μέχρι τοῦ Βεριγ-

μῶς, αἵτινες μέχρι τῆς ἐποχῆς εἰρήνης ἐνόμιζον ἐπι-
τοὺς τὸν μόνον λαὸν τῆς γῆς, καὶ ἐφρόνουν ὅτι πέραν
αὐτῶν τὰ πάντα ἦσαν πάγοι. Ἵπολαμβάνοντας
ὅτι τὸ πλοῖον ἦτον ὄν ἔχον ζωὴν καὶ νόσον, ἐκραζόν
πρὸς αὐτό. «Τίς εἶσαι; τίς εἶσαι; πόθεν ἐρχεσαι;» Ἐ-

Ἰπολιτῶδες.

γίου κορθμοῦ ἦν ἐντελῶς ἀγραφὸς. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ πίστευον δὲ ὅτι πλοῖον καὶ πλήρωμα κατέβη ἀπὸ
κόλπος δὲν εἶχε ἐρευνηθῆ, ἀφ' οὗτου ὁ Βαρφίν πρὸ τὴν σελήνην, καὶ παρεμόνευσον τὴν νύκτα νὰ τὸ ἰδῶ-
200 ἐτῶν τὸν εἶχε διατρέξει. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ πλοῦ σιν ὅταν θ' ἀναβῆ πάλιν. Κατὰ πρῶτον τότε εἶδεν ὁ
τούτου ὁ πλοίαρχος Ρῶσς συνεπλήρωσε τὸν περίπλου πλοίαρχος Ρῶσς τὴν μέχρι τῆς ἀγνωστον ἐρυθρᾶν
αὐτοῦ, καὶ ἐγνωρίσθη μετὰ τῶν φυλῶν τῶν Ἑσκι- χιόνα, ἐκτεινομένην ἐπὶ ὅκτω μίλλια ἐπὶ τῶν βρά-

γων, και ἔχουσιν 600 ποδῶν βάθος, δι' ὃ και ὠνόμασε τοῦ βράχους ἐκείνους Ἐρυθροὺς βράχους. Μετὰ ταῦτα δ' εἰσῆλθεν εἰς τὰς λαμπρὰς ὄρεινὰς πύλας τοῦ Λαγκαστρίου πορθμοῦ, αἵτινες ἐγείρουσι τοὺς ἐκ σκληροῦ συνηίτου και βρασανίτου λίθου σκοτεινοῦς ὄγκους εἰς διασχίλιων μέχρι τετρακισχιλίων ποδῶν ὕψος εἰς τὸν κυανοῦν ἀέρα. Ἀλλ' ἀγνοῶν ὅτι αὕτη ἡ πύλη φέρεται πρὸς τὸν Ἰερηναῖον ὠκεανόν, ἐστράφη ὀπίσω, και ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, χωρὶς να παραχειμάσῃ.

Ὁ δὲ πλοίαρχος Βουχάν μετὰ τοῦ Φραγκλίνου και Ποίχου ἐστράφησαν συγχρόνως πρὸς τὰς Ζαφροὰς ἀκτὰς τῆς Σπειζβέργης, πρὸς τὰ ὀρεῖα ὄρη, και διέπλευσαν διὰ τῶν πελίων τοῦ παγετοῦ και τῶν πεπηγμένων λαδουρίνων, μέχρις οὗ ἤγγισαν εἰς τὸν μέγαν τοῦ πάγου φραγμόν, ὃν οὐδέποτε τροπικὸν πλοῖον δὲν ὑπερέβη. Πρὸς τὸ τεῖχος τοῦτο σφοδρὰ θύελλα ἐσπενδόνισε τὸ πλοῖον, και ἐνταῦθα τοεὶς ὄλας ἐφόδου μάδας ἀντεπάλαιον πρὸς τὸν φοβερόν των ἐχθρὸν, μέχρις οὗ ἀπηλλάγησαν θεῖα συνάρσει. Ἀλλὰ τὰ πλοῖα εἶχαν ὑποστῆ πολλὴν βλάβην, ὥστε ἠναγκάστησαν νὰ μὴ προβῶσι περαιτέρω, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Ἀγγλίαν.

Κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Πάρρη διεύθυνε μίαν τῶν ἀξιολογοτέρων ἐκδρομῶν ἀφ' ὅσας διηγοῦνται τοῦ πόλου τὰ χρονικά.

Ὁ Λαγκαστίος πορθμὸς οὐδέποτε εἶχεν ἐρευνηθῆ. Ὁ Ρόσς τὸν ἐνόμιζε κόλπον, ὁ δὲ Πάρρη ἀπεφάσισε νὰ πληροφορηθῆ περὶ τούτου, και ἀπέπλευσε μετὰ τῶν πλοίων Ἐκλας και Γρίπερ, ἔχων δύο ἐτῶν ἐφόδια.

Ὁ πλοῖος οὗτος ἐπέτυχεν εὐτυχῶς. Ἐνθουσιῶντος και ζητωκραυγαῦντος τοῦ πληρώματος, διέπλευσαν τὰ δύο πλοῖα τὴν μεγαλοπρεπῆ εἰσοδὸν τοῦ Λαγκαστρίου πορθμοῦ, τοῦ ἔχοντος τεσσαρακονταπέντε μιλίων πλάτος. Προσῆλθε δὲ περαιτέρω, παρὰ τὴν ὑψηλὴν ἀκτὴν, και τοὺς ὀρεινοὺς καθέτους βράχους τῶν στενωπῶν τοῦ Βάρρω, ὅπου ἀγγλικὸν πλοῖον οὐδέποτε πρὸ αὐτῶν εἶχεν εἰσελθῆ, και ἐτι περαιτέρω προήχθη, διερχόμενος πλησίον περιέργων σκοπέλων ἐγειρομένων εἰς διακοσίων ἢ τριακοσίων ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, μέχρις οὗ ἐφθασεν εἰς τὴν 110 μίλιον δυτικῶν μήκους, χωρὶς ποτὲ ν' ἀγκυροβολήσῃ ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν. Ἐνταῦθα δὲ, συναθροίσας τὸ πλῆρωμα εἰς τὸ κατάστρωμα, τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐκέρδησε τὸ ἄθλον τῶν 150,000 δραχμῶν, τὸ ὑπὸ τοῦ Καινοδουλίου προταθὲν εἰς τὸ πρῶτον πλοῖον τὸ μέλλον νὰ φθάσῃ τὸν μεσημβρινόν τοῦτον πέραν τοῦ πολικοῦ κύκλου.

Διεχείμασαν δὲ εἰς τὴν νῆσον Μελοῖλλην, εἰς θέσιν ἐκτοτε κληθεῖσαν Χειμερὶς Λιμὴν, διότι οὗτος ἦν ὁ πρῶτος χειμῶν ὃν Ἀγγλικὸν πλοῖον ὑπέμεινε εἰς τοιοῦτον πλάτος. Ὅταν δ' ἦλθε τὸ θέρος, τὸ πλῆρωμα ἐπεθύμει νὰ προῆλθε περαιτέρω, μέχρι τῆς 130 μίλιων, ὅπου νῆαν ἐκέρδαινον ἀμοιβὴν ἀλλ' ὁ ἀμειλικτος πάγος δις τοὺς ἀπέτρεψε, και γῆν εἶδον ὡς ἐξήκοντα μίλια πρὸς τὸ Ν. Δ. ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτήν. Ἡ γῆ δὲ αὕτη εἶναι ἀξιοση-

μείωτος, διότι περὶ αὐτῆς θελομεν ἀκούσει και αὔθεις.

Οὕτως ἐπανῆλθεν ὁ Πάρρη ἐκ τοῦ θεάτρου τῶν λαμπρῶν του ἀγῶνων, ἀποκτῆσας φήμην ἑνὸς τῶν πρῶτων θαλασσοπόρων τοῦ αἵῶνος, και τοῦ κυβερνήτου τοῦ προσφιλεστάτου εἰς τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ τούτου, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1820 μέχρι τοῦ 1851 οὐδὲν πλοῖον κατώρθωσε πλέον νὰ φθάσῃ μέχρις οὗ εἶχε φθάσῃ ὁ πλοίαρχος Πάρρη, ἢ νὰ ἐγγίσῃ τοὺς δυτικὸς πάγους, μέχρι οὗ ὁ Μακκλιούρ τοὺς ὤργωσε διὰ τῆς Βαρβαλαίας τροπιδος του.

Συγχρόνως δὲ μετὰ τοῦ πλοῦ τοῦ Πάρρη ὁ Ἰωάννης Φραγκλῖν ε διεύθυνε πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐκδρομὴν διὰ ξηρᾶς, ἀξιωματιμώμενον διὰ τὰς παραδόξους και ἀνηκούστους ταλαιπωρίας της. Ὁ Ἰωάννης Ρίχαρδσὼν, ὁ Γεώργιος Πάκ, και ὁ Κ. Οὐδ, τὸν συνώδευσαν, ὀδηγούμενοι και παρακολουθούμενοι ὑπὸ Καναδίων. Ἀμα ἑασι ἀπέπλευσαν ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῶν Χαλκωρυχείων, εἰς ἀναλήτητιν τῆς Ἀμερικανικῆς παραλίας, ἔχοντες ἄρθρα, ὡς ἐνόμιζον, ἐφόδια, και τὰ πρὸς τῆσαν ἀναγκαῖα. Ἀλλὰ μετὰ ἕνα μῆνα ἤρχισε σπάνις τῶν ἐφοδίων, και κατὰ Σεπτέμβριον ἐπῆλθεν ἐντελής ἐλλείψις. Τότε ἐγκαταλείψαντες τὰς λέμψους, ἤρχισαν τὴν διὰ ξηρᾶς ὁδοπορίαν, και ἔζων μόνον ἐκ τῆς πόης τῶν βράχων, ἣν κατώρθωσαν νὰ συλλέωσιν. Ἐνίοτε ἀπῆντων τὸν σκελετὸν ζώου τινὸς ὃ εἶχον σπαράξει τὰ θηρία τῆς ἐρήμου, και τότε ἐτρέφαντο ἐκ τοῦ σσηπότος μυελοῦ τῶν ὀστέων του, ἢ ἐκ τῆς κόνιος αὐτῶν τῶν ὀστέων. Μετὰ ταῦτα δ' ἐγκατέλειπον τὰς λέμψους, ὡς ἔσπρον μεθ' ἑαυτῶν, διότι δὲν εἶχον πλέον δύναμιν νὰ τὰς φέρωσιν, ὥστε ὅταν πάλιν ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχλην τοῦ ποταμοῦ, οὐδένα εἶχον τρόπον νὰ τὸν ὑπερέωσι. Τρεῖς, εἰς παρῆλλον ἡμέραι, και μόνην τροφήν εἶχον τὴν πόην και τὰ σσηπόδια ὀστᾶ βοῶς, ὃν εἶχον κατασπαράξει οἱ λύκοι. Τέλος κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσωσι σχεδίαν, και ἐπ' αὐτῆς νὰ διαπλεύσωσι τὸν ποταμόν.

Φθάσαντες δ' εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχλην, ἤρχισαν διευθυνόμενοι πρὸς τὸ χωρίδιον τὸ λεγόμενον Φρούριον ἐπιχειρήσας, ὅπου εἶχον ὑπόχρεσιν νὰ εὔρωσιν ἐφόδια, και ἡ ἐλπίς αὕτη τοὺς ἐζωογονεῖ, ἢ μᾶλλον τοὺς διετῆρει εἰς τὴν ζωὴν. Ἀγέλαι ἰππελάσων ἐφάνησαν παλλάκις ἀπέναντί των, ἀλλὰ δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ κρατήσωσι τὸ πυροβόλον. Οὕτω παρήργοντο ἡμέραι μεθ' ἡμέρας, και ἡ ὁδοπορία ἐξηκολούθει. Ἐζῶν δὲ τρώγοντες τοὺς μανδύας των, κατεσκευασμένους ἀπὸ δέρματα βουβάλου, τὰ καλύμματα τῶν ἐλκυσθῶν των, τὰ παλαιὰ ὑποδήματά των, και τὰ ὀστᾶ ὅσα οἱ λύκοι τοῖς ἄφηναν. Τινὲς ἐπιπτον καθ' ὄδον, και οἱ λοιποὶ δὲν εἶχον ἱκανὴν δύναμιν ὥστε νὰ τοὺς βοηθῶσι.

Τέλος δὲ ὁ Ρίχαρδσὼν, ὁ Ἐσθούρνος και ὁ Οὐδ ἐπρότεινον νὰ μείνωσιν ὅπου ὑπῆρχε πόη πρὸς τροφήν των, ὃ δὲ Φραγκλῖνος και οἱ λοιποὶ νὰ προχωρήσωσι μέχρι τοῦ φρουρίου, και νὰ τοῖς πέμψωσιν ἐφόδια. Ὁ Μιχαήλ, ὀδηγὸς Ἰνδοῦ Ἰρεκίης, και οἱ Καναδιοὶ ἐξηκολούθησαν μετὰ τοῦ Φραγκλίνου.

Τὴν ἐπαύριον, δύο ἐκ τῶν Καναδίων, ἀπαυθίσαντες και αὐτοί, και μὴ δυνάμενοι νὰ προβῶσιν, εἶπον ὅτι

θέλουν νὰ ἐπιστρέψωσι πρὸς τὸν Ριχαρδσῶνα, καὶ ὁ Μιχαὴλ προσέφερε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Ἐκ τούτων δὲ οὐδεὶς ποτὲ πλέον ἐφάνη, πλὴν μόνου τοῦ Μιχαὴλ, ὅστις ἐφθάσε μόνος εἰς τὴν καλύβην τοῦ Ριχαρδσῶνος, εἰπὼν ὅτι οἱ λοιποὶ τὸν ἐγκατέλιπον, καὶ ὁ εἰς ἀπέθανεν.

Ὁ δὲ Φραγκλῖνος καὶ οἱ λοιποὶ ἐξηκολούθησαν, καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ φρούριον ἢ τὴν καλύβην, ἀλλ' ἢ καλύβη ἦτο ἐρημος! καὶ οὔτε ἶχνος τροφῆς ἢ βοήθειας ἢ ἀνθρωπίνου ὄντος πλησίον. Τότε ἐπεσον κατὰ γῆς ἐν ἀράτῳ ἀπελπισία· ἀλλ' εὔρον καὶ ἤρπασαν μετ' ἀγαλλιάσεως τὰ παλαιὰ ὄστᾶ καὶ τὰ δέρματα τὰ πρὸ πέντε μηνῶν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐνταῦθα ἐγκαταλειφθέντα. Καθ' ἑκάστην παρεμόνεον, καθ' ἑκάστην περιέμενον βοήθειαν, διότι ὁ Βάκ εἶχεν ἰπέλθει δι' ἄλλης ὁδοῦ, πρὸς ἀναζήτησιν Ἰνδῶν, οἵτινες νὰ τοὺς συνδράμωσιν· ἀλλὰ τριάκοντα καὶ μία ἡμέραι παρήλθον, καὶ βοήθεια δὲν ἐφάνη. Δύω ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον, καὶ οἱ λοιποὶ δὲν εἶχον δύναμιν νὰ τοὺς ἐνταφιάσωσιν, ἀλλ' ἔμενον ἐντὸς τῆς αὐτῆς καλύβης μετὰ τῶν νεκρῶν.

Ἐν τούτοις δ' ὁ Ριχαρδσῶν καὶ οἱ δύο φίλοι του περιέμενον τὰς τροφὰς, αἵτινες δὲν ἤρχοντο. Καθ' ἑκάστην ἐλάμβανον τὴν ἐλεεινὴν των τροφὴν, τὴν πόνν τῶν βιάχων, καὶ δι' αὐτῆς ἐξηκολούθουν ἀποθνήσκοντες, οὐγὶ ζῶντες. Ἀλλ' ὁ Ἰροκόης Μιχαὴλ, αὐτὸς μόνος ἐπάχυνε καὶ ἠφοραίνετο· καίτοι δὲ σνεγῶς ἀποχωρῶν, προφασίζόμενος ὅτι ἀπέρχεται νὰ θηρεύσῃ οὐδέποτε ἔφερε θήραν.

Ὁ Οὐδὲν ἐδάκρυσε τὸ πυροβόλον του, καὶ τὴν νύκτα τὸν ἐδέχθη νὰ κοιμηθῇ πλησίον του εἰς τὴν βουβαλίνου μανδύαν του, διότι ὁ Ἰνδὸς ἦτο ῥωμαλαῖος καὶ ἱκανὸς νὰ κινήσῃ, καὶ εἰς αὐτὸν εἶχον ὅλας των τὰς ἐλπίδας. Ἐν τούτοις δ' οἱ ἐλλείποντες Καναδοὶ δὲν ἐφαίνοντο, καὶ ὁ Μιχαὴλ ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ ἀπέανον καθ' ὁδόν.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἔφερεν εἰς τοὺς συντρόφους του τεμάχιον κρέατος, καὶ λέγων ὅτι εἶαι κρέας λύκου τοὺς προσεκάλει νὰ φάγωσι. Τότε ἐξήφθησαν αἱ ὑποψίαι αὐτῶν, καὶ παρεμόνευσαν διὰ νὰ εὔρωσιν ἀποδείξεις, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τοῖς ἀπεκαλύφθη ἡ τρομερὰ ἀλήθεια τοῦ διπλοῦ φόνου καὶ τῆς ἀνθρωποφονίας. Τότε προεῖδον καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν φοβερὰν τύχην. Οἱ τρόποι τοῦ Μιχαὴλ ἐγένοντο παράδοξοι καὶ ἄγριοι καὶ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ του ἦσαν σταθερῶς ἐπ' αὐτῶν ἐπεστηριγμένοι. Ὁ Οὐδὲν ἐξ ἀδυναμίας δὲν εἶδεν οὐδέποτε πλέον νὰ ἐξέλθῃ τῆς καλύβης. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐν ᾗ ὁ Ριχαρδσῶν καὶ ὁ Ἐπσοῦρος ἔκοπτον ξύλα ἐκτὸς τῆς θύρας, ἤκουσαν πυροβολισμὸν καὶ στραφέντες, εἶδον τὸν Μιχαὴλ ὅστις εἶχε φανεύσει τὸν νέον, πυροβολήσας αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς. Οἱ δύο φίλοι ἐνόησαν ὅτι δὲν εἶχον δυνάμεις ὅπως ἀντιπαλαίσωσι κατ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ προφανοῦς, δι' ὁ συσχεφθέντες, περιέμενον περιστάσιν προσφρον. Μετά τινος ἡμέρας παρετήρησαν τὸν Μιχαὴλ ὅτι ἐκαθάρισε τὸ πυροβόλον του μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς ἐπλησίασε, ἢ δ' ἔσφραξεν τὸ πρόσωπον του ἐλαμπεν ἐπὶ τινι σκοπῷ. Ἀλλὰ μόλις ἐφθασε

πλησιέστατα, καὶ ὁ Ριχαρδσῶν εὐτόλμως ἔστρεψε τὸ πιστόλιόν του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἄγριου, καὶ τὸν ἐθανάτωσε.

Τότε δὲ οἱ δύο φίλοι ἀνεχώρησαν μόνος νὰ εὔρωσιν τὸν Φραγκλῖνον, καὶ μετὰ ἑξ ἡμερῶν πορείαν, καὶ ἦν μόνη εἶχον τροφὴν τὰ λείψανα τοῦ βουβαλίνου μανδύου τοῦ δυστυχοῦς Οὐδὲν, ἐφθασαν τέλος καὶ εὔρον τὸν Φραγκλῖνον καθήμενον εἰς τὴν ἐρήμον καλύβην μετὰ τῶν πτωμάτων, πτώμα ὁμοιάζων καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, ὥστε ἐνάτεροι ἀνεφύζαν εἰς τὴν θέαν τῶν ἄλλων. Τέλος δὲ ἦλθεν ἡ σωτηρία! Ὑπὸ τοῦ Βάκ σταλέντες Ἰνδοὶ ἐφθασαν μετ' ἐφοδίων καὶ ἐπικουρίας, καὶ τοὺς ἔσωσαν μετὰ ἐξάμηνον ἀγωνίαν, ἧτις ἦν τοῦ Φραγκλῖνου ἡ πρώτη τρομερὰ ἐνάσκησις εἰς τῶν ὑπερβορείων ἐκδρομῶν τὰς ταλαιπωρίας.

Ὁ δὲ Πάρρης, μόλις ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐπιχειρήσιν του, καὶ ἀπῆλθεν ἐκ νέου πρὸς τὸν πορθμὸν τοῦ Ὑδωνος, ἐπ' ἐλπίδι εὐρέσεως ἄλλης διόδου, ὀλιγώτερον κινδυνώδους. Ἐκαστον βῆμα τοῦ Πάρρη ἦτον πρόοδος. Κατὰ τὸν πλοῦν τοῦτον πρῶτος ἀπέπλευσε τὴν πεπηγμένην διόρυγα, ἣν ἕκτοτε ἐπιμελῶς ἀποφεύγουσι πάντες οἱ θαλασσοπόροι· ἐπέστρεψε δὲ μετὰ δύο χειμῶνας, ἀναγκασθεὶς νὰ προσηύθῃ ἐν μίλιον πάγου, διὰ ν' ἀνοίξῃ ἐξοδὸν εἰς τὸ πλοῖόν του. Τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὰ 1822. Κατὰ δὲ τὸ 1824 ἀπέπλευσε πάλιν μετὰ στόλου πολὺ μεγαλύτερου παντὸς προεκπλεύσαντος. Μετὰ τῆς Ἰκκλας καὶ τῆς Ἐριννύος (Φιούρου), ἀπῆλθε νὰ ἐρευνήσῃ τὸν κόλπον τοῦ Ἀντιθασιλέως (Ρεζάν) ὅπως εὔρη δυτικὴν διόδον, ἐνῶ ὁ Ἡρωϊκὸς Φραγκλῖνος, μετὰ τῶν τοσαῦτα παθόντων ὀπαδῶν αὐτοῦ, ἀπέπλευσεν ἐκ νέου ὅπως παραπλεύσῃ τὴν Ἀμερικανικὴν παραλίαν, ὁ δὲ πλοίαρχος Γεῖγυς μετὰ τοῦ πλοίου τοῦ καλουμένου Ἄριστος (Βλοσσομ), ἐπλευσε διὰ τοῦ Ἀρωτηρίου τοῦ Κέρκτος (Καπὸρον) τοῦ νατίου ἀρωτηρίου τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως εὔρη εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Πέριγγ, τὸ σημεῖον ὅπου ἤλπειν ὅλα τὰ μέρη νὰ συναντηθῶσιν. Ἀλλ' οὐδὲν μέρος ἐμελλε νὰ συαντηθῇ αὐτοῖς. Ἡ Ἐριννύς ἐνεκάνησε εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀντιθασιλέως, καὶ ἐγκατελείφθη, ταφέντων αὐτοῖσι πάντων τῶν ἐφοδίων τῆς. Ἄτινα μετὰ αὐτῶ ἔτη ἔσωσαν τὴν ζωὴν τοῦ Ἰωάννου Ρόσσε καὶ τοῦ λιμάρτουτος πληρώματος του. Τοῦ Φραγκλῖνου ὁ πλοῖος ἐξηκολούθησεν ἐπιτυχῶς μέχρι 150 μιλίων ἀπὸ τῆς πεπηγμένης ἕρας, μέχρι οὗ παγεταὶ καὶ πυκναὶ ὀμίχλαι τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τοῦ σημείου τοῦ καλουμένου α Σκόπελος, τῆς ἐπιστροφῆς, ἐνῶ ὁ Ριχαρδσῶν ἀνηρέυνα καὶ ὠνομάτισε πᾶσαν τὴν ἀκτὴν ἀνατολικῶς τοῦ Βαθυραίου ἀρωτηρίου, μέχρι τῆς χώρας Βολλάντωκος. Ἐνταυτῷ δ' ὁ πλοίαρχος Γεῖγυς διῆλθε διὰ τοῦ Βερινγγίου πορθμοῦ, καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν πεπηγμένην ἄκραν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ περαιτέρω τὰ πλοῖά του. Εἰς τὸν πορθμὸν ἐθάψαν ἐφοδία, ἀπερ μετὰ εἰκοσιῆς ἔτη ἀνεσκάφησαν ὑπὸ τοῦ πλοίου Ποζέρου, καὶ εὐρέθησαν ἄριστα. Ὅπως οἱ τρεῖς στόλοι ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, χωρὶς ποτὲ ν' ἀπαντηθῶσι.

Μετὰ τοῦτο ὁ Κ. Ἐδουάρδος Πάρρς οὐδέποτε πλέον ἀπεπειράθη τῆς βορειοδυτικῆς διόδου· ἀλλ' ἐν τῇ εὐγλύτῳ ἐκθέσει του διασχυρίζεται ὅτι ἡ ἐπιχείρησις θέλει ἀφελῆται κατορθωθῆ ποτέ. Περιεργαί εἰσὶν αἱ προρρήσεις τοιαύτου μεγάλου ἀνδρός, αἱ ἐκπληρωθεῖσαι μετὰ τριάκοντα ἔτη, ὑπ' ἀνδρός εἰς ὃν οὐδένα δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν ἀνώτερον ἔπαινον, ἢ λέγοντες ὅτι ὁμοίασε τὸν Πάρρην κατὰ καρτερίαν καὶ γενναϊότητα. » Πιστεύω, λέγει ὁ Πάρρς, ὅτι ἡ βορειοδυτικὴ δίοδος οὐδόπως εἶναι ἐπιχειρήματα ἀκατόρθωτον. Πολλοὶ δύνανται νὰ γνωσῶσιν αὐτοῦ ἀπόπειραι, καὶ πολλοὶ ν' ἀποτύχωσι, διότι πρὸς κατορθωσὶν του πρέπει νὰ συντρέξωσι πολλοὶ εὐμενεῖς καὶ σπάνιοι περιστάσεις. Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι μέχρι τέ οὐκ θέλει κατορθωθῆ. Ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἀπαρασκευάως, τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ ἡμετέρα ἐσχάτη ἀποτυχία, ἐν ᾗ ὁ πλοῦς ἡμῶν παρεσκευάσθη καὶ ἐρωδιάσθη, ὡς οὐδεὶς οὐδενὸς ἄλλου τόπου ἢ χρόνου. Ἀμφοτέρωθεν ἂν ποτὲ ὁ διάπλους κατορθωθῆ ἐντὸς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βέρους, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι μόνον δι' ἐξόχως εὐνοϊκῶν περιστάσεων δύναται ν' ἀρχῆται εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην εἰς μόνον χειμῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν καταδικάζει τὴν τελικὴν καὶ ὀριστικὴν ἐπιτυχίαν, διότι ἤδη γνωρίζομεν ὅτι πλήρωμα δύναται νὰ διαχειμάσῃ ἐν τοῖς πάγοις, οὐ μόνον ἀσφαλῶς, ἀλλὰ καὶ ὑγιῶς καὶ ἀνέτως. Ἄν καὶ εὐτυχῆ ἤθελον νομίσαι ἐπιτυχόν ἐάν ἔλυον τὸ περιεργον τοῦτο ζήτημα, οὐχ ἦτον ἤθελον χαρῆ ἂν τινὲς τῶν ἀγώνων μου, ὡς εὐτελοῦς ἀλλ' ἀναγκαίου σκαπανέως, συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἄλλου εὐδαιμονεστεροῦ βνητοῦ. Εἶθε νὰ εἶναι τῆς Ἀγγλίας ἡ μοῖρα νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα, καὶ εἶθε νὰ προπορευῆται πάντοτε εἰς πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις, ὅσαι συντελοῦσιν εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος! Τοιαῦτα ἐπιχειρήσεις τιμῶσι τοὺς τόπους ἐν οἷς γίνονται, καὶ ἡ ἱστορία τὰς ἀπομνημονεύει ὡς ἀξίας ἐθνῶν ἰσχυρῶν καὶ πεφωτισμένων. »

Ἡ ἐπομένη ἐκδρομὴ τοῦ πλοιάρχου Πάρρς διευθύνθη πρὸς τὰ βορειοανατολικά, καὶ εἶναι τὸ βαρβατώτερον καὶ παραδοξότερον τῶν ἐπιχειρημάτων. Κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ πλοῦν εἰς Σπιτζβέργην εἶχεν ἀναγκασθῆ ἀπὸ τὴν πεπηγμένην θάλασσαν ἀπεραντὸν ἔρημον πάγων, ἐκτεινομένην μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ὁρίζοντος. Ταύτην ἀπεφάσισε νὰ διασχίσῃ μέχρι τοῦ πόλου, καὶ ὑπὲρ τὸν πόλον εἰς τὴν Βερίγγιον πορθμῶν, δι' ἐλκῶρων, κατεσκευασμένων ὥστε νὰ χρησιμεύωσιν ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἀντὶ λεύβων. Συνωδεύετο δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου Ρόσς. Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1827 εἶχον προσορμισθῆ εἰς τὴν ζυφεράν καὶ ἐσημον Σπιτζβέργην, ὅπου οὐδ' αὐτοὶ οἱ παγετόβιοι ἱσχυρῶς δύνανται νὰ ζήσωσι, καὶ ὅπου τὰ μόνυ μνημόσυνα τῶν ἐπιστάσεων τῶν Ἑυρωπαϊῶν, εἰσὶν οἱ τάφοι αὐτῶν. Κατὰ τὸν Ἰούνιον τὸ πλοῖον ἐνελημενίσθη, τὰ ἐλκῶρα ἐρωδιάσθησαν, καὶ ἐρρίσθησαν βαρβαλέως εἰς τὸ ἀπεραντὸν πεπηγμένον πεδίον. Ὡδοπόρου δὲ διὰ νυκτῆς, διότι τότε τὸ φῶς

τοῦ ἡλίου διήρκει καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἀπέφυγον τὸ φῶς τῆς μεσημβρίας, τὸ πολλακίς τυφλώσιν προξενούν διὰ τὴν σπιλκνότητα τῆς χιόνος. Διαφέρει δὲ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τὸ φῶς τῆς μεσημβρίας ἀπὸ τοῦ τοῦ μεσονυκτίου, ὅσον παρ' ἡμῶν τὸ φῶς κατὰ τὴν μεσημβρίαν τοῦ Ἰουλίου ἀπὸ τοῦ τῆς μεσημβρίας τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ οἱ ναῦται, μὴ δυνάμενοι νὰ διαιρῶσι τὸν χρόνον κατὰ τὴν μακρὰν τῆς τροπῆς ἡμέραν, ἠρώτων πολλακίς τοὺς ἀξιωματικούς ἂν εἶναι ἡμέρα ἢ νύξ. Ὁ ἀγὼν ἦτον μέγιστος, ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος ἀρχηγὸς διετήρει τοὺς ὀπαδοὺς του ὑγιεῖς καὶ εὐθύμους. Οὐδὲν ἀπεικταῖον, οὐδεὶς θάνατος συνέβη ἐπὶ τοῦ παγετώδους πεδίου. Οὕτως ἐξηκολούθησαν ὁδοιποροῦντες ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ἡμέρας, καὶ ἐφθασαν εἰς 500 μίλια ἀπὸ τοῦ πόλου, ἀφήσαντες τὸ πλοῖον τῶν 172 μίλια ὀπίσω αὐτῶν. Ἀλλὰ τότε ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν, οὐχὶ διὰ φυσικὰς ταλαιπωρίας ἢ διὰ δειλίαν, ἀλλὰ διότι εἶδαν τοῦ παγετοῦ τὸ πεδίον στρεφόμενον πρὸς νότον τόσον μακρὰν, ὥστε ἀπέβαινε ἀδύνατος πᾶσα περαιτέρω πρόοδος πρὸς βορρᾶν. Τότε ἐπανῆλθον εἰς τὸ πλοῖον τῶν μετὰ ἐξήκοντα καὶ μίαν ἡμέραν, καὶ ἀσφαλεῖς ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ Πάρρς ἐτιμῆθη ὡς ὁ πρῶτος καὶ πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς Ἄρκτον ὑπὲρ πάντα ἄλλον θαλασσοπόρον. Ἡ ἀπόπειρα αὕτη ἦν ἡ τελευταία καὶ πρὸς ἀνατολάς. Ἀπὸ τοῦ Βαρέντζ καὶ Βιλλίσου ὅλοι ἀπέτυχον, ὅσοι ἀπεπειράθησαν τῶν ἀξένων τούτων καὶ ζυφερῶν ὑπερβορείων θαλασσῶν.

Πᾶν βῆμα πρὸς βορρᾶν, δυσμὰς καὶ ἀνατολάς εἶχεν ἤδη ἐρευνηθῆ ἐντὸς τοῦ ἀρκτικού κύκλου, καὶ ὅμως ἡ βορεία συνέχεια τῶν δύο μεγάλων ὠκεανῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακαλυφθῆ. Τότε τὸ κοινοβούλιον ἠκύρωσε τὸ προκηρυχθὲν ἄθλον τῶν 800,000 δραχμῶν διὰ τὸν ἀνακαλύψοντα τὴν δίοδον ταύτην, εἰσως διὰ ν' ἀποβαρῶνθωσιν οἱ τρέχοντες κατόπιν παντάσματος καὶ τὴν ζωὴν τῶν ῥιψοκινδυνεύοντες. Ἀλλ' ὁ ναυτικὸς ἐνθουσιασμὸς δὲν ἀπεσβέννυτο οὕτω, καὶ ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ὁ Κ. Ἰωάννης Ρόσς ἀπέπλευσε ὡς ἐβελοντῆς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του, τοῦ κυβερνήτου, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ λάβῃ ὑποστήριξιν ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου. Ἡ δαπάνη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κ. Φήλικος Βούθ, καὶ εἰς αὐτὴν προσέβηκεν ὁ Κ. Ἰβόσς 90,000 δρ. Διὰ τῶν ποσοτήτων ταύτων ἠγασθῆ τὸ πλοῖον ἡ Βικτόρια, τὸ πρῶτον τῆς Ἀγγλίας τὸ ἀποπειραθὲν ποτὲ τῶν ὑπερβορείων θαλασσῶν, καὶ ὁ Ρόσς ἀπέπλευσε μετὰ πληρώματος εἰκοσι ἀνδρῶν, καὶ μετρίων ἐτῶν ἐφόδια. Ἀλλὰ τέσσαρα ἔτη καὶ πέντε μῆνες παρήλθον πρὶν ἀκουσθῆαι πλεῖν. Ἡ δὲ Βικτόρια οὐδέποτε πλέον ἐπέστρεψεν, ἀλλὰ κεῖται τεθαμμένη εἰς τοὺς πάγους τοῦ κόλπου τοῦ Ἀντιβασιλέως. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀφορησίας συνέβησαν δυστυγήματα εἰς τὸν πλοῖον, διότι αἱ μηχαναὶ τῶν δὲν ἐτήρουν, τὰ ψύχος ἦτον ἀπαραδειγμάτιστον, 92 βαλμῶν (φάσενχαϊτ) κάτω τοῦ μηλενικοῦ, καὶ τὸν πρῶτον χειμῶνα ἀμέτως ἐναπῆκε τὸ πλοῖον οὕτως, ὥστε δὲν ἔδυνατο νὰ λυθῆ πλεῖν. Ἐπὶ τρία ἔτη ἐνεσφάτησαν περιμένοντες σωτηρίαν,

ἀλλὰ σωτηρία δὲν ἤρχετο. Τότε, καρφύσαντες τὴν σημαίαν εἰς τὸν ἰστόν, ἐγκατέλιπον τὴν Βικτωριαν, καὶ οἱ εἴκοσι ἄνδρες, οὕτως ἔρημοι καὶ ἀβοήθητοι ἐγκαταλειφθέντες εἰς τῶν παγετῶν τὴν ἔκτασιν, ἤξευροντες ὅτι μίαν καὶ μόνην πιθανότητα σωτηρίας εἶχον, νὰ φθάσωσι τὰ πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν ταφέντα ἐφόδια τῆς Ἐρηνύος, ὠδοιπύρηνσαν ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ ἐλθῶσιν εἰς αὐτὰ, ἐπὶ διακόσια μίλια κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς *Eudaimonos Boothia*, τῆς δυσδαιμονεστέρας τῶν χωρῶν ὅσαι ἀτόπως φέρουσι τοιοῦτον εὐτυχὲς ὄνομα. Κατ' εὐτυχίαν τὰ ἐφόδια ἦσαν εἰς ἀρίστην κατάστασιν, καὶ οὕτω, προσωρινῶς τοῦλάχιστον, ἐσώθη τὸ πλήρωμα τοῦ θανάτου. Ἐπὶ ὅλον τὸ ἔτος ἔζησαν ἐκ τῶν ἐφοδίων τούτων ἐντὸς καλυψῶν ἐκ χιόνος συμπεπηγμένων, τὸ δὲ τέταρτον ἔτος διεβίωσαν ἐπὶ τοῦ πάγου. « Μεγάλην τὸ ψύχος καὶ μεγάλη ἡ ταλαιπωρία, ἀνθρώπος δὲν ὑπῆρχε πλησίον, ἀλλὰ μόνον πάγος, καὶ χιών, καὶ σύννεφα, καὶ ὕμιχλη, καὶ σκότος καὶ τρικυμία. Μονοτονία ἀπέραντος ἐντὸς καὶ ἐκτὸς, λήθαργος τῆς φύσεως καὶ ἡμῶν, ἔγραπτεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν δυστυχῶν βαλασσομάχων. Ἄλλ' εἶχομεν ἐργασίαν νὰ ἐκτελέσωμεν, καὶ τὴν ἐξεταλοῦμεν. Τί ἄλλο ἐδύνατο νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν; » Καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν λόφων κατεσκόπευον τὸν ὁρίζοντα, μῆτι φαίνεται πλοῖον ὅταν δ' ἔρθαιε τὸ θέρος, ἐβίβαν εἰς τὴν θάλασσαν λέμβον, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ν' ἀπαντήσωσι κητοβήρας ἐντὸς τοῦ Λαγκαστρίου πορθμοῦ. Τέλος πλοῖον ἐφάνη· τὸ καλοῦσι διὰ σημείων, ἀλλὰ τὸ πλοῖον παρέρχεται. Ἄλλ' ἕτερον πλοῖον φαίνεται, καὶ τοὺς εἶδε. Ἐρωτήσαντες δὲ περὶ τοῦ ὀνόματος του, μανθάνουσι ὅτι « εἶναι ἡ Ἰσαβέλλα, ἡν ἐκυβέρνα ἄλλοτε ὁ πλοίαρχος Ρόσς. — » Ἐγὼ εἶμαι ὁ πλοίαρχος Ρόσς, ἀπεκρίθη αὐτός ἐκ τῆς λέμβου, καὶ οὗτοι περὶ ἐμοῦ εἰσὶ τὸ πλήρωμα τῆς Βικτωρίας. « — Ἀδύνατον! ἀπεκρίθησαν ἐκ τοῦ πλοίου ὁ Ρόσς ἀπέθανε πρὸ δύο ἐτῶν, καὶ τὸ πλήρωμά του ἀπέθανε μετ' αὐτοῦ. »

Καὶ οὐδὲ ἦν παράδοξον, διότι ἦσαν ἀζήριστοι, ρυπαροί, φέροντες βάρη δερμάτων ἀγρίων θηρίων, λιμώσαντες καὶ ἰσχυροὶ μέχρι τῶν ὀστέων, παρεμορφωμένοι καὶ ἄγριοι· οὐχ ἦσαν ὅμοιοι ἢ Ἰσαβέλλα τοὺς ἐχαιρέτησε διὰ ζητηκραυγῶν, καὶ δεχθεῖσα αὐτοὺς, τοὺς μετέφερεν εἰς Ἀγγλίαν. Τὸ κοινοδοῦλιον μετὰ τὴν ἐπιστροφήν των ἐφήρτην ἀμοιβὴν 150,000 δραχμῶν πρὸς τὸν Κ. Ι. Ρόσς διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, διότι εἶχεν ἐρευνήσει τὸν κόλπον τοῦ Ἀντιβασιλείως, προσδιορίσει τὴν θέσιν τοῦ μαγνητικοῦ πόλου, καὶ ἀνεκαλύψει νέον τύπον, τὴν *Eudaimonos Boothia*· δυνάμει δὲ νὰ προσθέσωμεν εἰς ταῦτα ὅτι προσήνεγκεν εἰς τὴν φιλολογίαν διήγησιν ἀπαράμιλλον διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν τραγικῶν καὶ περιέργων περιγραφῶν τοῦ ἠρωτισμοῦ ἐν ταῖς ὑπερβορείαις ἐκείναις διαίταις.

Ἦδη δὲ φθάνομεν εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ ὄνομα τοῦ πλοίαρχου Μακλιούρ ἀρχεται ἀναφερόμενον κατὰ τὰς βορειοδυτικὰς ἐκδρομὰς ταύτας, μέ-

χρις οὗ κατέστη ἐν τῶν ἐνδοξοτέρων ἐν τοῖς ναυαγικαῖς χρονικοῖς.

Ὁ Πλοίαρχος Βάκ εἶχεν ἤδη διακριθῆ ὡς εἰς τῶν γενναιοτάτων καὶ ἀρίστων κυβερνητῶν. Παραπλεύσας ἐν ἔτει 1833 τὴν Ἀμερικανικὴν παραλίαν, ἀνεκαλύψε τὸν λαμπρὸν ποταμὸν, ὅστις ἤδη φέρει τὸ ὄνομά του, καὶ ὅστις ρεύσας ἐπὶ 530 μίλια διὰ τόπων ὅπου οὐδὲ ἐν δένδρον ὑπάρχει, ἐκβάλλει τέλος εἰς τὴν πολικὴν θάλασσαν. Ἄμα δ' ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, ἐξεπέμφθη εἰς ἕτεραν ὑπὸ τῆς γεωγραφικῆς εταιρίας, καὶ εἰς ταύτην προσήλθεν ὡς εἶπομεν ὁ Μακλιούρ ὡς ἐβελοντής.

Ὁ πατὴρ τοῦ νέου τούτου ναυτικοῦ, λοχαγὸς Μακλιούρ (*Mac Clure*), ἐν τῷ 89ῷ συντάγματι, ὑπηρέτησε καὶ διακριθῆ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ἀβερκουβὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἴστατο πλησίον τοῦ γενναίου τούτου ὅταν ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἀβουκίρ. Ἐν ἔτει 1806 ἐνυμφεῖτο τὴν Ἰωάνναν, θυγατέρα τοῦ ἀρχιδιακόπου Ἐλγη, γυμνασιάρχου τῆς Πεζεφόρδης, ἀλλ' ἀπέθανεν ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν γάμον του. Ὁ δ' ὀλίγον ἡμῶν υἱὸς του, γεννηθεὶς τὴν 28ην Ἰανουαρίου 1807, ὠνομασθῆ Ρόθέρτος Ἰωάννης Λεμεσουριε Μακλιούρ, λαβὼν τὸ ἐν τῶν ὀνομάτων του ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λεμεσουριε, διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἀλδερνίας, καὶ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας του ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφήν των, καὶ ἤθελε νὰ τὸν υἱοθετήσῃ, καὶ νὰ τῷ ἀφήσῃ τὴν μεγάλην περιουσίαν του, ἀλλὰ μετὰ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν ἀγονοῦν γάμον ὁ στρατηγὸς ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπέκτησε τρεῖς υἱούς, ὥστε ὁ νέος Μακλιούρ, ὃν οὗτος πολὺ ἠγάπα διὰ τοὺς χαριστάτους του τρόπους καὶ διὰ τὰς προόδους του, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ εἶναι κληρονόμος του, καὶ ἐστάλη εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς πόλεως Ἡττωνος, καὶ ἐκοίθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τῆς Σανδούρστης. Ἀλλὰ μὴ αἰσθανόμενος κλίειν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ζωηρὸς, καὶ καινὰ ζητῶν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς σχολῆς μετὰ τριῶν συμμαθητῶν του, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν, ὅθεν κατ' ἄδειαν τοῦ προστάτου του ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ τὸ ναυτικὸν στάδιον προτιμήσας, ἐτάχθη ἐκκαιδεκάτης, ὡς μαθητευόμενος εἰς τὸ ἀρχαῖον πλοῖον τοῦ Νέλσωνος τὴν Βικτωριαν. Οὕτως, ἤρξατο τοῦ ναυτικοῦ τοῦ σταδίου, καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπλευσεν ὑπηρετῶν εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, προσαικειούμενος διὰ τῆς ζωηρότητος καὶ ἐλαστικότητος τῶν τρόπων του, διὰ τῆς φυσικῆς καὶ διανοητικῆς του δραστηριότητος, καὶ διὰ τῆς ἀνυποστάτου χάριτος τῆς συμπεριφορᾶς του, τὴν ἀγάπην ὅλων του τῶν συντρόφων, καὶ τὴν εὐνοίαν ὅλων του τῶν προϊσταμένων. Πρὸ ἐξ ἡδὴ ἐτῶν ὑπηρέτει κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὡς ἀκόλουθος εἰς τὸ Βασιλικὸν ναυτικόν, καὶ εἰς τὰ 1836 ἔτη ἐξετάσθεις ἔλαβε βαθμὸν πλοίαρχου, καὶ προσηρτήθη εἰς τὴν ἐκδρομὴν τοῦ πλοίαρχου Βάκ, ὡς ἀρχόμενος ἐξεθέσωμεν.

Ὁ πλοίαρχος Βάκ ἀνεχώρησε τὴν 14 Ἰουνίου τοῦ 1836 ἔτους, ἔχων πλοῖον ἰστιοφόρον τὴν Φρίκην (*Typhoon*)

φορ), τὸ αὐτὸ ἐφ' οὗ ἀπέκλεισε μετὰ ταῦτα καὶ ἀπωλέσθη ὁ Κ. Ἰ. Φραγκλίνος, καὶ ἔχων 60 ἀνδρῶν πλήρωμα. Ὁ πλοῦς κατὰ τὴν διαταγὴν ὄφειλε νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὸν Παπηγιότα πορθμῶν, καὶ ἐπέθετο πρὸς τὸν κόλπον τῆς Ἀποκρούσεως. Ἐκείθεν δὲ προῦκειτο νὰ γίνωσιν ἐκδρομαὶ διὰ ξηρᾶς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις μέχρι τῆς Ἀμερικανικῆς στερεᾶς. Ἀλλὰ τὸ ἔτος ἦν ὑπὲρ τὸ συνήθως ψυχρὸν, καὶ ὁ πάγος τρομερὸς καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Παπηγιότα πορθμῶ ἀκόμη. Μέγιστοι ὄγκοι κατεφέροντο κατὰ τοῦ πλοίου, ἀπειλοῦντες καταστροφὴν· ἀλλὰ τὸ γενναῖον πλήρωμα τοὺς ἀπέκρουε. Μετὰ ταῦτα δ' ἠγέρθη τρικωμία, καὶ ὁ Μακλιούρ εἶδε κατὰ πρῶτον τὴν κατακλητικὴν θῆαν στερεᾶς πάγων, φερομένης ἔμπροσ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς θυέλλης, συντριβομένης μετὰ ταῦτα εἰς τρίμματα μέγιστα, ἐν οἷς ἐκυλινδεῖτο τὸ πλοῖον, οὐχὶ ἐν ὠκεῶν κυμάτων, ἀλλὰ βράχων βιαίως κινουμένων, σφενδονιζομένων κατ' αὐτοῦ καὶ συντριβομένων. Ἀλλ' αἰφνης στενωπὸς ἠνεώχθη ἐντὸς φραγμοῦ ὅστις ἐφαίνετο ἀδιάβητος· τὸ πλοῖον ὤρμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, καὶ ὁπίσω του ἐκλείετο ὁ πάγος ὡς ἀδαμάντινα πύλαι. Ἐκατέρωθεν ἐπυροῦντο ὄγκοι ὑψηλότεροι τοῦ μεγάλου ἱστῶ, ὡς γιγαντιαῖαι πυραμίδες ἐγειρόμεναι ὑπὸ χειρῶν ἀοράτων καὶ μαγικῶν, καὶ ἔτοιμοι ἀντὶ πᾶσαν στιγμὴν νὰ καταπέσωσι καὶ νὰ τοὺς συντρίψωσιν. Ἄλλοι δὲ, βαρύντατοι ἀνηγείροντο ἀπὸ τῆς ἀδύσσου τὰ βάρη, καὶ κατέπιπτον κατ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ ἄλλος ἦχος ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους δὲν ἠκούετο εἰς τὰς πεπηγμένας ταύτας ἐκτάσεις, εἰμὴ ὁ τρυγμὸς καὶ ὁ πάταγος τῶν μεγίστων ἐκείνων πάγων ὅταν συνεκρούοντο καὶ ἐθραύοντο. Πολλάκις τὸ πλήρωμα ὀλοκλήρον ἀνέπεμπε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ καινοῦ προσευχῆς, αἵτινες ἐν ταῖς δεινὰς ἐκείναις περιστάσεσιν ἐφαίνοντο ὡς εὐχαὶ νεκρῶσιμοι. Τοιοῦτος ἦν τοῦ Μακλιούρ ὁ χειμὼν κατὰ τὰ ὑπερβόρεια κλίματα.

Τὸν Ὀκτώβριον ἐπάγωσαν στερεῶς εἰς τὸν πεπηγῶτα πορθμῶν, βλέποντες τὴν ξηρὰν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτήν. « εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην μονοτονίαν τῆς εἰρκτῆς τῶν πάγων, γράφει ὁ Κ. Γεώργ. Βάκ, αἱ ἡμέραι ἦσαν ἑβδομάδες, καὶ καὶ ἑβδομάδες ἦσαν ἑνιαυτοί. Δὲν ὑπῆρχον σημεῖα διακρίνοντα τὴν μίαν ἡμέραν τῆς ἄλλης, οὐδὲ κανόνες τῆς τοῦ χρόνου μετρήσεως, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἄχαρι καὶ πένθιμον σκότος καὶ ψύχος. » Καὶ τώρα, ἐξακολουθεῖ ἐν Ἰουλίῳ 1837, εἰμὶ προσηλωμένος εἰς τὸν Ἰδαιώνιον πορθμῶν, πρὸς ἕνα τῶν πάγων ὅστις ἀνέκαθεν περιέκλειον τὸ πλοῖόν μου, μὴ δυνηθεὶς οὐδ' ἅπαξ ἢ νὰ προθῶ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσω. »

Ὅταν δὲ τέλος διερράγη ὁ πάγος, ἔστρεψαν πρὸ τὴν Ἀγγλίαν τὸ καταπεπονημένον καὶ κατασυντριβέν πλοῖόν των. Ἀλλ' αἰφνης νέος ἐπῆλθε κατ' αὐτῶν κίνδυνος. Ἐνῶ ἀντήχουν οἱ ἀλαλαγμοὶ διὰ τὴν τοῦ πλοίου ἀπελευθέρωσιν, αἰφνης εἶδον αὐτὸ ἑλαφρῶς ἐγειρόμενον, καὶ κλίνον κατὰ τὴν πλευρὰν. « Τότε εἶδομεν, διηγεῖται ὁ αὐτὸς πλοίαρχος, τὴν παράδοξον καὶ τροπὸν ἐπιπέσαν θῆαν μεγίστου παγοσκοπέλου

ὑποβρυχίου, προσηλωμένου μὲν ἐν τῷ πυθμένι, ἔχοντας δὲ τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ πλοίου πλευρὰν, ἐνεργοῦντος ὡς μοχλοῦ καθέτως ἐπὶ τῆς τροπίδος, καὶ βραδέως αἰρομένου ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν. »

Ὅλοι ὤρμησαν ἀμέσως εἰς τὸ κατάστρωμα. Τὸ πλοῖον εἶχε πέσει κατὰ πλευρὰν, καὶ τοῦ ἐνὸς μέρους αἱ λέμβοι ἤγγιζον τὸ ὕδωρ. Ἡ στιγμὴ τοῦ θανάτου των ἐφαίνετο ἐπελθοῦσα· ἀλλ' οὐδεμία ὑπῆρξε σύγχυσις μεταξύ αὐτῶν, καὶ ὅλοι ἠργάζοντο καὶ ἐξεπλήρουν τὰ διαταττόμενα. Αἱ λέμβοι κατεβύβασθησαν καὶ ἐφωδιάσθησαν, καὶ τὸ πλήρωμα ἐπέστη αὐτῶν περιμένον ὑπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἰδῆ τὸ πλοῖον ἀνατρεπόμενον. Λαθὼν δὲ πρίονας, ἤρχισε νὰ κόπῃ τὸν πάγον, ὅστις εἶχε τεσσάρων σπιθαμῶν πάχος· ἠργάζοντό δὲ πᾶσαν τὴν ἡμέραν καὶ πᾶσαν τὴν νύκτα, καὶ μόνον μιᾶς ὥρας ἀνάπαυσις ἐπετρέπετο εἰς αὐτοὺς, καὶ μετὰ ταῦτα ἠργίζον τὴν ἐργασίαν πάλιν ἐπὶ τοῦ πάγου, τὴν ψυχρὰν νύκτα, καὶ τινες ἐντελῶς ἀποκάμνοντες, ἐξηκολούθουν μηχανικῶς κριονίζοντες μὲ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς. Αἰφνης τρυγμὸς ἠκούσθη ὡς θραυομένου πάγου, καὶ ἐν τῷ ἄμα ἀνωρθώθη τὸ πλοῖον, καὶ σφοδρῶς ἐκλονίσθησαν αἵτε συντριβεῖσαι δοκοὶ καὶ ὁ μέγας ὄγκος τοῦ πάγου. Ἀμέσως ἀνεκλήθησε τὸ πλήρωμα εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ τρεῖς περιχαρεῖς ἀλαλαγμοὶ ἐχαιρέτησαν τὴν θαυμασίαν ταύτην σωτηρίαν, ἣν οὐδεὶς τῶν ἰδόντων αὐτὴν ἐδύνατο νὰ λησμονήσῃ ποτέ.

(Ἀκολουθεῖ.)

Δ Ι Δ Α Κ Τ Ι Κ Α.

— 0 —

Ἐν καὶ κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος αἱ ἐξετάσεις πάντων τῶν δημοτικῶν σχολείων τῶν Ἀθηνῶν ἀπέδθησαν πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν πάντων τῶν παρευρεθέντων γονέων τε καὶ ἀκροατῶν, ὡς τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν ἀρχῶν αἵτινες τὰς διεύθυνον, πραγματώμεν ὅμως νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς Ἀμαρυσίου, οὐ μόνον ὅπως ἀποδώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν δίκαιον φόρον ἐπαίνων εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον τοῦ χωρίου τούτου, οὐ εἶδομεν ἐκ τοῦ πλητίου καὶ τὸ εὐμέθοδον, καὶ τὴν κοσμιότητα καὶ τὸν ζῆλον, ἀλλ' ὅπως ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ὀρμώμενοι, εἰπωμεν πόσον σπουδαίαν θεωροῦμεν τὴν κατὰ τὰ χωρία δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν, καὶ ὅποια νομίζομεν ὅτι ὀφείλει νὰ δίδηται εἰς αὐτὴν διεύθυνσις. εἰς τὰς πόλεις καὶ κώμα, ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις εἶναι ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς ἀνατροφῆς, ἀναπτυσσομένης μετὰ ταῦτα καὶ τελειοποιουμένης εἰς τὰ ἀνώτερα σχολεῖα. Ἀλλ' ἐν τοῖς χωρίοις, ὅπου ἐλλείπει ἡ τῶν ἀνωτέρων γνώσεων εὐωχία, ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις εἶναι ὁ ἐπισπύτιος διανοητικὸς